

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HUSKY

A close-up photograph of a man's hand holding a lowball glass filled with amber-colored liquid, likely whiskey. The man is wearing a white dress shirt and a dark tie. The background is dark and out of focus, showing a white pocket square in a dark suit jacket.

JESSA KANE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

HUSKY

JESSA KANE

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7 Sonsöz

Daha fazla Jessa Kane ister misin?

Parker

Ben boyumdan

büyük işlere kalkıştım.

İlk defileme iki gün kaldı ve kendimi bir kasırgaya yakalanmış gibi hissediyorum.

Kiraladığım tasarım stüdyom huysuz modellerle dolu, iğneler ve kumaş kırpıntıları her yüzeye dağılmış durumda, eskizlerim o kadar çok değiştirildi ki artık onları zar zor tanıyorum. Bir moda tasarımcısının göz alıcı hayatını böyle hayal etmemiştim.

Ve bana en çok sorun çıkaran *kadın* hattı bile değil.

Erkek giyim koleksiyonumun bir önizlemesini yapacağıma söz vermiştim ama bir türlü ilham bulamıyorum. Bunun en büyük nedeni, genel olarak erkekler hakkında çok az şey biliyor olmam. Tecrübe ettiklerim olumsuzdu. Belki de benim sorunum budur. Onları sevmiyorum. Eskiz defterime bakıyorum, dokuzuncu kez modern bir kilt konseptini yeniden işlemeye çalışıyorum -başarısız bir şekilde

-Bir yandan da terzilere, stajyerlere ve modellere talimatlar yağdırıyorum. Kafam patlamak üzere.

En iyi arkadaşım ve asistanım Jocelyn deri koltukta yanıma çöküyor. "Eee? Dünyayı sarsacak bir şey bulabildin mi?"

"Hayır," diyorum kararsız bir nefes vererek. "Ama erkekler için bir şeyler üretmek için yirmi dört saatim var. Daha önce daha az zamanım olmuştu, değil mi?"

"Tabii. *Moda Oyunu'nda*. Ama bu bir reality şov değil, bebek keki. Burası büyükler ligi." Sakızını çıtlatıyor. "Herkes televizyonda birinci olduğunu çoktan unuttu. Bu gerçek bir sınav. Başarmak zorundasın."

Başımı sallamaya başladım bile. Jocelyn her zaman haklıdır, sevgisi sert olsa bile.

Moda her zaman bir sonraki ile ilgilidir. Geçen sezon ne olduğuyla değil. Yirmi bir yaşında, *The Fashion Game*'de kazanan en genç yarışmacı olmam önemli değil. Ya da yeni serimi başlatmak için bir milyon dolar kazandığımı. Bu paranın büyük bir kısmını Nebraska'dan

New York (ucuz değil), Garment District'te çalışma stüdyomu kiralamak (*kesinlikle* ucuz değil) ve tüm çizgileri sona erdirecek çizgiyi tasarlamak.

Yani ya tamam ya devam zamanı.

Eğer bu hat batarsa, Parker Hauser da batar.

Sarı peremlerimi gözlerimden uzaklaştırıp stüdyonun diğer ucuna bakıyorum. Erkek model günlerdir orada bekliyor, ona bir şeyler giydirmemi bekliyordu. Herhangi bir şeye. Modelde özellikle çekici bulmadığım bir şey var. Yine de ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum. Keskin elmacık kemikleri ve dar kalçaları mı? Sektördeki erkekler için oldukça standart bir vücut tipine sahip. İnce, köşeli, biçimli. Hatta biraz buz gibi.

Neden onun nasıl giyindiği umurumda değil? Kıyafetlerle ilgilenmek benim işim.

Ve zamanım tükeniyor. Ama ilhamın bu kanepede gelmeyeceği açık.

"Ben yürüyüşe çıkıyorum," diyorum, eskiz defterimi çantama tikiştirirken.

Jocelyn neredeyse sakızını tükürüyordu. "Ne?

şimdi mi?" "Evet."

"Parker, kendini toparlamalı ve bu işi bizim için bitirmelisin-" Ağzını kapatıp havayı temizlemek istercesine elini salladı. "*Senin* için. Bu, markanı gerçekten yükseltebilir."

"İnanın bana, farkındayım," diyerek en iyi arkadaşımı rahatlatıyorum ve ona sarılıyorum. "Yapmak istediğim son şey bana oy veren izleyicileri hayal kırıklığına uğratmak. Ya da seni. Ne de olsa Nebraska'daki çocukluğumuzdan beri beni cesaretlendiriyorsun. Bunu başaracağım. Söz veriyorum."

Ben uzaklaşırken şüpheyle bakıyor ama bunu kişisel olarak algılamıyorum.

Asansörle binanın lobisine iniyorum ve Batı 39. Cadde'ye çıkıyorum, gecenin çoktan çöktüğünü görünce şaşıyorum. Bugün cuma gecesi ve hafta sonu havası şubat havasına sinmiş durumda. Hava mevsim normallerinin dışında ılıman ama yine de en sevdiğim mor paltomu kuşanıp rüzgâra karşı kendimi korumamı gerektirecek kadar soğuk.

Nereye gittiğimden emin değilim ama yeni evimin her köşesinde ilham var. Modern gelişmelerin arasına sıkışmış muhteşem eski mimari. Karakterler karakter oluyor. Çeşitlilik, heyecan, devrim. Her mağaza vitrini farklı bir hikâye anlatıyor.

Nedense kendimi kaldırımında durmuş, caddenin karşısındaki Mulloy's adlı küçük bir bara bakarken buluyorum. Yükseklerde birkaç bira dışında

Okuldayken pek içki içmedim. Yirmi bir yaşına girdiğimde reality show'da yarışmacıyım, bu yüzden yasal içki içme yaşından yararlanma şansım pek olmadı. Hiç bara bile gitmedim. Belki de yeni bir manzara bu satırı bitirmek için ihtiyacım olan uyarıcıdır.

Bir içkinin de zararı olmaz.

Kararımı verdim, parmaklarımı çantamın askısına doladım, trafiğin geçmesini bekledim ve sonra yan sokağa geçtim. Aslında bara adım attıktan sonra etrafımdaki dünyanın bu kadar çabuk değişmesi şaşırtıcı. Sokak seslerinden hoş bir sohbet gürültüsüne geçiyor. Karanlıktan parıltıya. Kayıptan bulunmuşa.

"Masa ister misiniz?" diye soruyor bir kız İrlanda aksanıyla, bir yığın menüyü işaret ederek. "Biraz beklemek gerekebilir. Ya da barda açık tabureler var."

"Barda oturacağım, teşekkürler."

Bu kararı veriyorum, ama bunu uygulamak tahmin ettiğimden daha korkutucu. Bar çoğunlukla erkeklerle dolu. İnşaat kıyafeti giymiş iri yarı olanlar. Mümkün olduğunca nazik ve göze çarpmayan bir şekilde ceketimi çıkarıp duvara asıyorum, pencerenin yanındaki son tabureye kayıyorum ve her birinin kafası bana doğru döndüğünde fark etmemiş gibi yapıyorum. Hatta birkaçı birbirlerine dirsek atıyor. Muhtemelen sudan çıkmış balık gibi görüldüğüm içindir.

Barmen gelmeden önce bir içki siparişi vermeliyim. Barmen.

İşte orada.

Aman Tanrım.

Kalçalarım taburenin üzerinde birbirine kayıyor ve eteğimi aşağı çekerek çılginca seksimin sıkılığını gizlemeye çalışıyorum. Oha. O da neydi öyle? Neler oluyor?

Bu adam bana doğru yürüyor ve...oh, stüdyodaki erkek modele hiç benzemiyor. *İri yarı*. Uzun boylu. Fıçı göğüslü. Her yeri kalın. Bazıları ona fazla kilolu diyebilir ama kollarında ve bacaklarında sıkı çalıştığını gösteren bir şekil var. El emeği.

Ve yapısı da böyle. O husky.

Bakışlarım flanel gömleğinin ön kısmında geziniyor, açıklıktan uzanan siyah saç kıvrımına takılıyor. Düğmeler bir

Karnının biraz üzerinde - tüm genişliğine rağmen kaya gibi sert görünen bir karın. Ve kot pantolonu. Kot pantolonunun fermuarı da zorlanıyor.

Sonra ağzını açtı. "Kimliğinizi kontrol etmem gerek."

Sert baritonu meme uçlarımdan diken diken olmasına neden oluyor.

Çanta kucağımdan kayıyor ve yere düşüyor. Kıpırmızı kesilerek yere atlıyor ve vücuduma için yalvararak her şeyi çantanın içine geri tıkiyorum. "Kimliğim. Evet, tabii ki." Tanrım, cüzdanımı çıkarıp Nebraska ehliyetimi çıkarırken ve uzatırken ağzım çöl gibi. "Al bakalım."

Bir an kara kaşlarının altından merakla beni izliyor, sonra kartı alıyor, geri kalan sert ve hazır haliyle tezat oluşturan açık mavi gözleriyle kartı tarıyor. Onun dikkatinin dağılmasını yüzünün sert hatlarını, sık kesilmiş siyah sakalını, kırılmış gibi görünen burnunu incelemek için bir fırsat olarak kullanıyorum.

Sonunda kimliği geri verdi. "Evden çok uzaktasın, Parker Hauser."

"Burası artık evim. Umarım öyle kalır," diye gergin bir şekilde nefes alıyorum.

Kaşları birbirine yaklaşıyor ve gözlerinde bir şey var, yavaşça ölçümü almaları bacaklarımı ıslak erişteye çeviriyor. "Bir içki ister misin, Nebraska?"

Adamlardan biri birkaç tabure öteden bağılıyor, "Yo, Daws. Ona içki ısmarlayacağım-"

"*Bütün* içkilerini ben ısmarlayacağım!" diye sesleniyor bir başkası.

"Paranız sizde kalsın ve kapayın," diye homurdanıyor barmen ve adamlara dönüp bir bakış fırlatıyor. Onlar yüzlerini biralarına gömdükten sonra Daws yavaşça dikkatini bana veriyor. "İlk kez mi?"

Aman Tanrım. Bakire olduğumu nasıl anlayabilir?

"Şey, evet..." Kekeleyerek cevap vermeye çalışıyorum, yüzüm alevler içinde, ama mantıklı bir şey çıkmıyor. "Çok fazla kimseyle çıkmadım ve-"

"Bir *barda* ilk kez," diye çabucak açıklıyor, sesinin yankılanan tonu tepeden tırnağa tenimi hassaslaştırıyor. Ağır bir nefes alıyor. İki. "Dua et de bu sürçmeyi duyan tek kişi ben olayım."

"Neden?"

Parmakları barın üzerinde yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Bu bir sopayla dövüşeceğim."

"Yapar ?" Düşünmeden, biraz da hüzünle sordum. "Benim için onlarla savaşırsınız?"

Gözlerindeki özlemi saklamaya çalışıyor gibi görünüyor ama gözlerinden kaçıyor. İçinden geçiyor ve beni yüksek topuklu ayakkabılarımın tabanına kadar sarsıyor. Gözleri içime soktuğum beyaz bluzumun önünde, kısa deri eteğimde, çapraz bacaklarımın uzunluğunda geziniyor ve adem elması boğazında düğümleniyor. "Tanrım," diyor kısık sesle. "Senin için kim savaşmaz ki?"

Bacaklarımın arasındaki ipek şeride nem sızıyor. Nefesimi kesecek kadar.

Daha önce hiçbir erkeğe karşı böyle bir tepki vermemiştim. Şu anda mükemmel, küçük siyah elbiseden aldığımdan daha fazla tahrik olduğumu söyleyebilirim. *Çok* daha fazla. Ve bana çarptı.

Erkek koleksiyonum için ilham almak üzere stüdyonun dışında yürüyüşe çıktım ve işte karşımda. Tam önümde duruyordu. "Daws?" Fısıldadım. "Sana ihtiyacım var."

Daws

Tbu bir rüya olmalı.

Çekici sarışın, ormanda kaybolmuş bir peri prensesi gibi görünerek barıma girdiğinde, kendimi çimdiklemeye başlamıştım bile. Ama sonra ona yakından baktım. O çilli burnuna, geniş ela gözlerine ve dolgun üst dudağına. Şimdi bana ihtiyacı olduğunu fısıldıyordu ve ben hala yatakta uyuduğumdan emindim. Onun gibi güzel, küçük bir şeyin benim kalın kıcımla bir bok yapmak istemesine imkan yok. Benim gibi görünen erkekler bu kadar şanslı olamaz.

Belki de birinin ağzını burnunu kırmam için bana "ihtiyacı" vardır. Ve bunu yapabilirim.

Güvenlik görevlisi olarak geçmişim bana bu gerekli becerileri kazandırdı. New York'ta bir bar sahibi olmak da yeterli miktarda kas gücü gerektiriyor ve eğer başının belada olduğunu ya da birinden korktuğunu öğrenirsem, bunu iyi bir şekilde kullanacağımdan emin olabilir. Aslına bakarsanız, bu tatlı, güzel, kendini bakire olarak kabul eden kıza birinin zarar ihtimali bile kanımı kaynatıyor.

"Ne yapmamı istiyorsun?" Ön kolumu bara yaslayarak soruyorum. "Biri sana zarar mı verdi?" Boğazımdaki bir yumru beni hazırlıksız yakalıyor. "Seni *korkuttu* mu?"

"Ne?" Kaşlarını çatarak başını sallar. "Hayır. Öyle bir şey değil. Sana başka bir şey için ihtiyacım var."

Bana seks için ihtiyacı olamayacağını bilmeme rağmen sikim sertleşiyor ve ağrıyor. Bu kız herkesle çıkabilir. İstedikini seçebilir. Bu bara girip de otuz üç yaşında, iri kemikli, yaralı bir bar sahibinin onu ilk sikecek kişi olmasına karar vermedi.

Hayat bu şekilde işlemiyor.

Ama bunu sikime söyle.

"Ne oldu?"

Dudaklarını yalıyor ve şimdi kendimi ayarlamam gerekiyor. "Tamam, bu çılgınca gelecek ama lütfen beni dinle." Göğüsleri birkaç kez sallanıyor. "Aslında, önce bir içki içmemin sakıncası var mı? Sanırım sormadan önce biraz cesarete ihtiyacım var."

Ciddi olduğunu anlamadan önce neredeyse gülecektim.

Benden herhangi bir şey isteyeceğini ve benim de hayır diyeceğimi mi ?

"Bir kadeh şaraba ne dersin?"

Onun yerine karar verdiğim için duyduğu rahatlama hissediliyor. "Evet. Evet, lütfen."

Buzdolabından iyi şarabı almaya giderken, bardaki tüm erkeklere oldukları yerde kalmalarını söyleyerek ters ters bakıyorum. Onun için yeterince iyi değilim, ama hiçbiri de değil. Ona yarım kadeh şarap doldurur doldurmaz -o sadece küçük bir şey- geri dönüp şarabı önüne koyuyorum. "Birkaç yudum al. Bazı siparişleri doldurup hemen döneceğim."

Gülümsüyor ve yemin ederim meleklerin şarkı söylediğini duyuyorum.

"Teşekkür ederim, Daws."

Boynumun altındaki bölgeyi ovuşturarak homurdanıyorum. Bu gece bunun olacağını tahmin etmemiştim.

Göğsümün nesi var böyle?

Birkaç dakika sonra tekrar karşıssındaydım ve bir kadeh şarabın tamamını içmişti. "Pekala. Al bakalım." Omuzlarını dikleştirdi, bana doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Benim modelim olmanı istiyorum."

Yine, acaba rüya mı görüyorum diye düşündüm. "Model mi? Ne için? Bir traktör reklamı için mi?"

Kahkahası çok neşeli. Bu sesi cebime sokup yağmurlu günlerde çıkarmak istiyorum. "Hayır. Ben bir moda tasarımcısıyım. Beni *The Fashion Game* adlı reality şovda görmüş olabilirsin." Ona boş boş bakıyorum ve o elini sallıyor. "Neyse boş ver. Gerçi kazandım ve yarın öğleden sonra resmi olarak Moda Haftası'nda lansman yapacağım ve... İşe aldığım modelden ilham alamıyorum."

Bu açıklamaya nasıl uyum sağladığımı anlamam birkaç tikimi aldı. "Sen..." Onu işaret ediyorum. "Beni iste." Parmağımı karnımın ortasına sokuyorum. "Modelin olmak için."

"Bu doğru."

"Sadece yarım bardak şaraptan sonra mı?"

Ağzı açık kaldı. "Ben sarhoş değilim. Bu ciddi bir durum."

"Hadi ama, Nebraska. Ben bir modelin tam tersiyim. Ben bir anti-modelim." "İşte tam da bu yüzden sana ihtiyacım var. Sen gerçeksın."

Çok sevimli bir şekilde kekeliyor.

Bir an toparlanmaya çalıştığını tahmin ediyorum. "Sana tam olarak *sıradan bir erkek* diyemem, çünkü koca bir tank gibi yapılsın. Çoğu erkek öyle değildir. Sen sadece çok *eşsizsin* ve..." Başını eğiyor, sarı perçemleriyle gözlerini saklıyor. "Bakın, şovumda büyük beden kadın modeller var. Neden erkekler olmasın? olarak, ben sadece sizin için kıyafet yapmak istiyorum."

Kıyafetlerimi giymeni istiyorum. Erkek giyim koleksiyonumu haftalardır bloke ettim ama şimdiden senin için yüzlerce farklı seçenek görebiliyorum. Buraya tesadüfen geldiğimi sanmıyorum." Derin bir nefes alıp üflüyor ve kaküllerini yüzlerce yöne gönderiyor. "Vay canına, o şarap gerçekten işe yaradı."

Hala ciddi olup olmadığından
emin değilim. Ben mi? Bir erkek
model mi?

Yaptığım tek erkek bakımı sakalla ilgili, 3XL giyiyorum ve çok dar olduklarında elbise gömleklerini yırttığım biliniyor. "Bunun bir şaka olmadığına emin misin?" Başparmağımı omzumun üzerinden salladım. "Bu salakların hiçbiri seni bu işe bulaştırmadı mı?"

Gerçekten kırılmış görünüyor. Hatta incinmiş. Keşke bunu ona sormasaydım. "Asla böyle kötü bir şey yapmam. Seni gerçekten istiyorum." Kızardı. "Bir model olarak. Tabii ki."

"Elbette." İçime çöken hayal kırıklığını görmezden geliyorum. Bu anlamsız. O benim ligimin ışıık yılı dışında. Bunu zaten biliyordum. Tek yaptığı bunu doğrulamak oldu. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Bunu düşünüyor musun?" Parker ellerini birbirine vurarak, "Düşünüyorsun," diyor. "Hayatının önümüzdeki yirmi dört saatini almam gerekecek, tabii ki sana ödeme yapacağım."

"Hayır."

Gözlerini kırıştırıyor. "Sanırım bu ayrıntıları daha sonra halledebiliriz. Ama günün her saati birlikte çalışmamız gerekecek. Ve sonunda bir podyum gösterisi olacak. Yarın. Bir sürü insanın önünde." Sanki az önce bir şey düşünmüş gibi biraz çöküyor. "Yine de eleştirmenler korkunç olabiliyor. Seni buna maruz bırakmak istemem." Bir süre dudağını çiğniyor, sonra tabureden kayıyor. "Belki de kötü bir fikirdi-"

"Bekle." *Gidiyor* mu? Panik beni topuklarımın üzerinde geri sallıyor. "Dur bakalım, Nebraska. Otur yerine." Tereddüt ediyor. "Lütfen?"

Parker başını sallayıp tekrar taburesine
oturuyor. "Tam olarak ne için
endişeleniyorsun?"

"Eleştirmenler zaman zaman kötü olabiliyor. Ben kendimi yargılanmaya hazırladım, ama sen..." Başını iki yana sallıyor. "Hiç tecrüben yokken seni mücadelenin içine savunmasız bırakmak mı? Bu adil olmaz." "Savunmasız mı?" İçimden bir kahkaha yükseliyor. "Parker, umurumda bile değil. Bazı moda eleştirmenlerinin hakkımda ne dediğini umursamıyorum. Şovunuzu kötü bir şekilde etkilemiyorsa, hayır."

"Bu riski almak *istiyorum*. Bence sen-" Bakışlarını yana çeviriyor. "Bence buna değer. Teklifi düşünmek için zamana ihtiyacın olursa anlayışla karşılarım."

Bir bakayım. Bu sevgiliyle yirmi dört saat geçirmeyi düşünmek için zamana ihtiyacım var mı?

Yok artık.

Hiç şansım olmadığını bile bile onun yanında olmak sikim için bir cinayet olacak ama bu fırsatı geri çevirmeye de dilim varmıyor. Gülüşünü duymak, kır çiçeklerinin kokusunu almak, çalışmasını izlemek ve onun hakkında daha fazla şey öğrenmek. Belki Parker onun koruyucusu olmama izin verir. Ya da sorunları olduğunda koştuğu kişi.

Daha fazlasını umut edemediğim bunu umut etmek delilik mi?

"Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım yok." Telefonumu arka cebimden çıkardım. "Vardiyamı devralması için çalışanlarımdan birini çağırayım yeter."

"sahibi siz misiniz?"

Bir kez başımı salladım. "Ben Daws Mulloy."

O da bunu anlıyor. "Bana gerçekten yardım mı edeceksin?" diye ciyaklıyor, yüzünü sevinç kaplıyor.

Ona aşık olma. Aşık olma.

Ama kendini barın üzerinden kollarıma bıraktığında, çok geç olabileceğinden endişeleniyorum.

Parker

WDaws'la birlikte stüdyoya girdiğimizde herkes gece için evine gitmişti ve ben sessizlik için minnettarım. Kafamda bir fikir fıskiyesi var ve onları kağıda dökmek için sabırsızlanıyorum. Kumaşı Daws'ın ten rengine göre test etmek ve... ve tamam, belki de onu sadece kendime istiyorum. Manhattan'ın vahşi doğasına gidip bir hazine getirmişim gibi hissediyorum. Büyük, güzel bir hazine ve başka kimsenin onu benden çalmasını istemiyorum.

Onun tank gibi gövdesiyle kıyaslandığında, stüdyo küçük bir bebek evine dönüşüyor. Ben de kendimi daha küçük hissediyorum. Sanki beni alıp bir plaj topu gibi fırlatabilirmiş gibi. Bu neden bu kadar çekici? Neden sürekli onun kalın, iş yorgunu parmaklarına bakıp saçlarıma dolandığında nasıl hissedeceklerini merak ediyorum?

Her zaman cinsel dürtülerimin hiç kurulmadığını düşünmüşümdür. Reality şovdayken yaşadığım platonik, kısa süreli ilişki de bunu doğrular gibiydi. Ama belki de tipimle tanışmamıştım. Belki de Daws'la tanışmamıştım.

Tanrım, eğer dikkatli olmazsam, beni ona bakarken yakalayacak.

Daha yaşlı, bilge ve kendinden emin. Bana her an yardım edebilecek kadar da nazik. Çıktığı kadınlar muhtemelen cüretkâr ve cesurdur. Muhtemelen kendilerini tanıyorlar, oysa ben hala kim olduğumu bulmaya çalışıyorum. Muhtemelen tekila içiyorlar ve içtikten sonra ağızlarını kollarıyla siliyorlar. Daws'la ilişkiyi profesyonel tutmam en iyisi, böylece ezilmem. Reddedilmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum ama sanırım bu adamdan gelmesi çok daha fazla acı verir.

"Nasıl başlamak istersiniz?" Daws, devasa kollarını bir o kadar devasa göğsünün üzerinde kavuşturarak soruyor.

"Um..." Çantamı çalışma masalarından birinin üzerine bıraktım ve ceketimi çıkardım. "Sanırım bu seriyi sizin için tasarladığımdan, hangi malzemelerin size daha çok hitap ettiğini öğrenmek istiyorum." Ceketimin kemerini çözüyorum ve çantamın üzerine atıyorum. Sonra dizlerimin üzerine çöküp eğilerek altımdaki dolapta örnek kitapları arıyorum. Elim kitabın etrafına dolanana kadar, deri eteğimin kısaltılmış uzunluğu sayesinde muhtemelen kıcıımı adama gösterdiğimi fark etmiyorum. Normalde bu iş

uzay çıplak modellerle dolu, bu yüzden birinin külotunu görmesi konusunda iki kez düşünmezdim, ama Daws'ın nefes alışını ve ardından gelen iniltiyi duyuyorum ve Tanrı yardımcım olsun, kalçalarımı daha da eğiyorum. *Bak.* "Neredeyse ..."

"Acele etme."

Dudaklarım seğiriyor. Tamam, şal desenli sarı, pamuklu tangamda heyecan verici bir şey yok ama onun gırtlaktan gelen törpüsü bana hiçbir şey giymediğimi hissettiriyor. Anı yeterince uzattığımda tekrar ayağa kalkıyorum ve nefesimi dengede tutmaya çalışıyorum. Uzanıp ona dokunabileceğim kadar yaklaştı, göğsü öncekinden daha hızlı inip kalkıyor.

"Beni nerede istiyorsun?" diye gürlüyor.

Evimde. Krem şantiyle kaplı.

"Ah, kanepede," diye geveliyorum, kime dönüştüğümü merak ederek. "Hadi rahatımıza bakalım. Ne yöne gideceğimizi öğrendikten sonra bir süre çizim yapmam gerekebilir."

sallıyor, ceketini çıkarıp benimkinin yanına koyuyor.

Kanepede yan yana oturuyoruz ve ben kumaş numune defterini açıp birkaç karesini çıkararak bir kenara koyuyorum. "Tamam, peki..." Dizlerimin üzerinde Daws'a doğru yürüyorum ve kanepede yanına diz çöküyorum. El bombası taşıyormuşum gibi yaklaşmamı izliyor ama ben yerleşirken kıpırdamadan duruyor, dizlerim devasa kalçasına çeyrek santim mesafede. "Bahse girerim giyinip kuşanman gerektiğinde ayı gibi homurdanıyorsundur, değil mi? Belki bir düşün ya da randevu için?"

"Çok fazla randevuya çıkmıyorum," diye

. "Çıkmıyor musun? Neden?"

Şaşkınlığım kaşlarını kaldırmasına neden oldu. "Gözlerin var,

Nebraska." Gözlerimi kırıştırıyorum. "Anlamıyorum."

"Hadi ama. İkimiz de benim kötü görünümlü bir orospu çocuğu olduğumu biliyoruz. İnsanların gözünü korkutmaya meyillidir. Ve herkese karşı olduğum kadar nazik değilim..."

"Bana mı?" Bir

homurtu daha.

Göğsümde bir sürü kelebek uçuşuyor.

"Peki ya sen?" Mavi gözleri tehlikeli bir parıltıyla bürünüyor, kalın parmaklarını kalçalarına dayadığı yerde esnetiyor. "Biriyle çıkmadığını varsayıyorum."

"Neden?"

"Çıkmak, birçok kez dışarı çıktığınız anlamına gelir. Ama kim gitmene izin verir ki? Tek bir randevuyla nişanlanmış olursunuz, tabii adam aptal değilse."

Son kısmı neredeyse bana bağıyor. Üzgün mü? Belki de aşk hayatı hakkında konuşmayı sevmiyordur? Ya da belki de ilişkimizin profesyonel kalmasını istiyordur. Bu durumda, kesinlikle onun kişisel işlerine burnumu sokmamalıyım. Yine de... Reality şovda olanlar hakkında kimseyle konuşmadım. Jocelyn'e ne zaman bu konuyu açsam gözlerini deviriyor ve bana söylüyor. "Bunu söylemen hoş," diye mırıldanıyorum. "Biriyle çıkmıyorum. Eninde sonunda çıkmak isteyeceğimi düşünmüştüm ama birinin niyetini anlamakta zorlanıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey, bir adam vardı. Reality şovdaki bir yarışmacı." Utancımı yutuyorum. "Benimle ilgileniyormuş gibi yaptı ama sadece tasarım planlarımı paylaşmam için. Önde olduğum belliydi ve o... beni bilgi almak için kullandı. Hiç öpüşmedik ama bana çiçek aldı ve...ugh. Bu aşağılayıcı değil mi?"

"Onun için öyle. Senin için değil." Ses tonundaki samimiyetten başımı kaldırıp bakıyorum ve söylediklerinde ciddi olduğunu anlıyorum. Hatta benim adıma kızgın, üst dudağının yarısı hırlamaya yakın.

Bu eşsiz adam beni öylesine büyülüyor ki düşünmeden konuşuyorum. "Şu anda erkeklere güvenmekte bu kadar zorlanırken sana hemen güvenmem komik değil mi?"

Göğsü titriyor. "Bana güvenebilirsin, Nebraska. Seni asla hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Tanrım, onu çok fena öpmek istiyorum. Hoş karşılar mı?

Onun kucacı Vaat Edilmiş Topraklar'dır. Onunla kucaklaşmak ve bu adamın büyük kollarının beni dünyanın geri kalanından koruyan bir bariyer gibi sarmasını istiyorum.

Profesyonel.

Profesyonelce davranıyorsun.

Zamanın daraldığından ve gerçekleştirmem gereken bir mucize olduğundan bahsetmiyorum bile. Kendimi silkeleyerek kucacımdaki kumaş karelerini ayırmaya başlıyorum.

"Dediğim gibi, bahse girerim nefret ediyorsundur." "Beni yakaladın."

"En büyük şikayetiniz nedir?"

Boğazına sarılmış bir kravat hayal ediyormuş gibi boğazını . "Takım elbiseler rahatsızdır."

"Nerede? Kollarında mı?"

"Evet. Deli gömleği gibi hissettirmeyen bir tane ."

Kıkırdıyorum ve bakışları ağızma kayıyor. "Rahatlık için çabalarken modaya uygun ve benzersiz olmanın bir yolunu düşünüyorum. Yün olmaz. Yeterince nefes almaz. İpek karışımı da senin için yeterince erkeksi değil." Jarse örgünün karesini parmaklıyorum. "Bununla devam edeceğiz ve sıçratacağız. Yaka boyunca bazı ilginç dikişler ama çiçekli bir şey olmasın. Belki bir... silah namlusu."

Konuşurken farkında olmadan Daws'a yaklaştığımı fark ediyorum ve şimdi dizlerim kalçasının yan tarafına bastırılmış durumda. "Bu işte gerçekten iyisin," diyor, yanağında bir çizgi dalgalanıyor, gözleri kararlı bir şekilde ileriye bakıyor. O iri elleri kuruturcasına kalçalarını yukarı aşağı hareket ettiriyor ve etrafımızdaki hava yakın. Beklenti içinde.

Ama belki de sadece hayal ediyordumdur?

"Alabilir miyim?" Jersey kumaşından bir kare tutarak soruyorum. "Ne istersen, Parker."

Bu dört kelime, adımı söyleme şekli, bacaklarımın arasında yavaşça bir çekilme yaratıyor. Göğüslerim ağırlaşıyor, meme uçlarım şişiyor. Muhtaç. Ve profesyonel kalmam için yaptığım tüm hatırlatmalar, kareyi güçlü çenesine, boynundan aşağıya ve göğüs kıllarının ormanına sürtmemi engelleyemiyor. "Böyle hissetmek hoşuna gidiyor mu?"

Gözleri kapalı. "Evet."

Yanılıyor muyum yoksa eli dizime doğru yaklaştı ve durdu mu?

"Emin misin?" Anlaşılan utanmaz bir şıfırtıya dönüşmüşüm. "Belki de gömleğinin düğmelerini biraz daha açmalı ve formanın karnını tahriş etmediğinden emin olmalıyız?"

Gözleri kapalı kalıyor ama başını sallıyor. "Bunu görmek istemezsin."

"Eninde sonunda görmem gerekecek."

Gözlerinin mavisi aniden benimkileri delip geçiyor.

Kekeleyerek bir açıklama yaptım. "Temelde seni bu giysinin içine dikeceğim, Daws. Çıplaklığa oldukça yakın olman gerekecek ve... Tanrım, bunu sana önceden söylemeliydim." Dudağımı çiğniyorum. "Vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır, sadece yanlış anladım." Nefesinin altında hüsnükuruntu ile ilgili bir şeyler mırıldanıyor. Sonra küt parmakları gömleğinin düğmelerine gidiyor ve onları teker teker açmaya başlıyor. Bir şey yapmayacağından emindi.

Karnının kalın tepesini, göbek deliğinin etrafındaki kıl yumağını ortaya çıkarışını nefes nefese izliyorum. Orada fazladan bir ağırlık var ve yüzümü hiçbir şeye sürmeyi hiç bu kadar çok istememiştim. Bakışlarımın aşağı doğru yörüngesi devam ediyor ve-

Dikleşti.

Sadece dik değil.

Fermuarına doğru şişkinleşiyor, kotun sınırlarını zorluyor. Kendi bedenim tepki veriyor, beni kaygan ve sıcak hale getiriyor, tenim alev alıyor.

de geri kalanı gibi bol olduğunu görmek kolay. Ne zamandır böyle?

"Vay canına," diye nefes alıyorum. "Sanırım malzemeyi gerçekten seviyorsun."

Daws

Parker bir horoz alay.

Farkında bile sanmıyorum.

Ama o kitabı bulmak için diz çöktüğünde gereğinden fazla eğildiğini biliyorum. Sıkı, genç kıcını kontrol etmemden hoşlandığını biliyorum. O kıvrak, ayırık kalçalar ve aralarındaki sıkı görünümlü am. Şimdi neredeyse kucağımda, kıllı göğsümü okşuyor, o kadar yakınımaya eğiliyor ki sert meme uçlarının dış hatlarını görebiliyorum.

Numaran bende var, Nebraska.

Gelebilecekleri kadar tatlı, ama bu keşfedilmemiş bir sapkınlık olmalı. Çaresiz, azgın, ağır adamı ağına düşürdü, şimdi patlayana kadar seksi vücuduyla ona işkence edecek. Bu işkenceden biraz daha çekersem pantolonuma boşalacağım.

Bundan zevk alır mıydı? Evet, eminim yapardı.

Bahse girerim o küçük sarı tangayla kremleirdi.

Yine de benimle dalga geçtiği için ona kızamıyorum. Belli ki bu özel cinsel tercihini her geçen dakika masumca keşfediyor. Saniye saniye. Onu tahrik eden ben değilim, oyun. Ve buna izin vermekten başka seçeneğim yok. İstesem de bu küçük sarışın mucizeyle arama mesafe koyamazdım. Çok güzel, yetenekli ve kurnaz. Tohumlar patlayana kadar sikimi gıdıklamak istiyorsa, bunu yapacak.

"Vay canına," diyor nefes verirken. "Sanırım malzemeyi gerçekten seviyorsun."

Bu da diğer şey. Beni güldürüyor. Göğsümü daraltıyor.

Onun beynini sikmeyi dilemekten *hoşlanıyorum*.

Ve aşk. Aşk hızla yaklaşıyor ve ben buna engel olamıyorum. O güzel ela gözleriyle bana bakıp bana güvendiğini söylediğinde, onu hayatım boyunca koruyacağımı biliyordum. Eğer herhangi bir şekilde onun yanında olmama izin verirse, bunu minnettar bir dilenci gibi kabul edeceğim.

Ona değer verin. Onu güvende tut.

Ben de onun bu yaramaz sapkınlığına hitap eden kişi olacağım.

Beni perişan et, bebeğim. Yap hadi. Taşaklarım savaşı bırakana kadar o amcığı göster.

"Bazı ölçümler almalıyım, böylece çizim yapmaya başlayabilirim." Parker beni şaşırtarak kanepeden fırlıyor, birkaç gergin daire çiziyor ve bir mezura bulmaya çalışıyor. "Rahatsız olur musun? Senden ayağa kalkmanı istesem?"

Rahatsızlığım tam olarak istediği şey değilmiş gibi davranacaksa, oyunu oynayacağım. "Hayır." Aletimdeki inanılmaz baskıdan dolayı irkilerek ayağa kalkıyorum ve Parker'ı göz temasını korumak için başını arkaya eğmeye zorluyorum. Ve aramızdaki büyük boyut farkı istenmeyen bir düşünceye neden oluyor. "Eğer şu anda seni alt etmek isteseydim, bu çok kolay olurdu Parker. Bir daha asla böyle bir şey yapma. Beni anlıyor musun? Beni yalnız başıma bir yere getirmemeliydin."

Başını sallamaya başladı bile. "Yapmazdım, Daws. Bunu sadece seninle yapardım. Her şeyin yolunda gideceğini nasıl bildiğimi açıklayamam."

"Her şey girecek," diyorum kararlılıkla. "Benim için her zaman her şey yoluna girecek.

Lütfen dikkatli ol, Nebraska. Sen ."

Yüz hatları yumuşuyor ve mezura açılarak yerde sarı bir çizgi halinde yayılıyor. "Sen de özelsin."

Lanet olası kalbim de işin içinde. Bunu inkar edemem. Bu kız beni paramparça edecek ve ben de ona izin vereceğim. Bir kez başımı sallıyorum, şahdamarımdaki düğüm konuşmamı engelliyor.

Parker yaklaşıyor ve ölçmeye başlıyor, her seferinde geri dönüp karalama defterinin kenarlarına bir not düşüyor. Ölçüyü pazılarımın, göğsümün, belimin etrafına sarıyor ve ben sadece onun çevik dokunuşunun ve beni saran kollarının tadını çıkarmak isterken, aletim çarpıyor ve tüm dikkatimi istiyor. Kır çiçeği kokusu, dudağını çiğneme şekli, mamut ölçülerim üzerine yumuşak ünlemleri, aletimin başını kaplayan precome, karnımı bir simit haline getirdi.

Eğer kötü bir adam olsaydım, eğer o böyle bir hazine olmasaydı, onu kanepeye sürüklerdim. Eteğini bacaklarından aşağı yırtar, pantolonumun fermuarını açar ve pis bir hırsız gibi bekaretini çalardım. Beş saniye içinde de biterdi, o amcığa o kadar açım ki. Dayanabilmemin imkanı yok.

Mümkün değil.

En fazla birkaç pompa, sonra yük treni gibi gelirdim.

Parker önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde düşüncelerim daha da karanlık bir hal alıyor, geniş, meraklı gözleri aletimi boydan boya geziyor.

üzerinde. Dudaklarını yalayarak, "Ben, şey... İç ölçünü ölçmem gerekiyor," diye fısıldıyor.

Daha fazla alay.

Ve bu en kötüsü olacak.

Daha önce de bir takım elbise için ölçü almıştım ve ellerinin taşaklarına ne kadar yaklaşmak üzere olduğunu biliyorum. Bandı uzatırken üst dudağım terlemeye başlıyor, dizlerinin üzerinde daha da yaklaşıyor ve onu sikimi emmek için mükemmel bir pozisyona getiriyor. Benim de bunu düşünmemi istiyor, değil mi? Belki, sadece belki, şansım yaver gider ve öpücük verir.

Ona para verirdim.

Daha önce inmek için para ödemeyi hiç düşünmemiştim, ama bir el işi için Parker'a banka hesabımdaki her şeyi öderdim. Bu teklifi yaparak onu ucuzlatmayacağım ama yine de düşünüyorum. Küçük elinin koca sikimin etrafına nasıl sarılmış gibi görüneceğini, üç kez çekiştireceğini ve hayatımda hiç olmadığım kadar sert boşalacağımı düşünüyorum.

Belki ona yeterince para ödersem, memelerini serbest bırakmama izin verir. Siktir, bunu düşünme. Düşünme.

Sen de geleceksin.

Parker bandı uyluğumun iç kısmına doğru kaydırıyor ve ben nefesimi tutuyorum, parmak eklemleri ağrıyan taşaklarımı dürttüğünde nefesimi kesik kesik bir iniltiyle dışarı veriyorum. "Yüce Tanrım," diye boğuluyorum, ter omurgamdan aşağı kayıyor. "Acele et ve bitir."

Gözlerinin parladığını, göğsünün genişlediğini görmek için tam zamanında aşağı bakıyorum.

Sonra parmak eklemlerini taşaklarımın alt tarafına sürterek ovuşturuyor.

"Eminim takım elbiselerin burada da rahatsız oluyordur," diye fısıldıyor, göğüsleri aşağı yukarı titriyor. "Bunlar için çok fazla alana ihtiyacın var."

"Siktir!" Patlamasını engellemek için sikimi kavrayarak havlıyorum. Elini çekip banyoya doğru götürmekten başka çarem yoktu. Ya da banyo olduğunu varsaydığım yere, her neyse, ana tasarımların hemen dışına. İçeri girip dirseğimle kapıyı kapattığımda, penisimdeki baskıyı hafifletme ihtiyacından neredeyse kör olmuştum. Karanlık ve kapalı alanda fermuarımı indirip mastürbasyon yapmaya başladım. Homurdanıyorum, zorlanıyorum. Elimde değil. Duramıyorum. Parker'ın dizlerinin üzerine çöküp beni boğazladığını düşünüyorum.

Ve sonra banyoya girdi. Geç de olsa kapıyı kilitlemediğimi fark ettim ve artık numara yapmanın bir anlamı yoktu. Elimde sikim vardı ve onun şerefine vuruyordum.

"Yeter," diye haykırdım, acıya hapsolmuş, perişan bir halde. "Daha fazla dayanamıyorum."

Loş ışığı açıyor ve nefesini içine çekiyor, yanakları zevkten kızarıyor.

"Evet." Kalçalarımı kabaca eğiyorum. "Alaycılığının bana ne yaptığını görmek hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Dalga mı geçiyorsun?" Parker nefes nefese yankılanıyor, kaşları hafifçe çatılıyor. "Öyle demek istemedim."

Doğru. Gülüşüm mizahsız. Acılı.

Yaklaşıyor, bir adım kadar duraksıyor. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Parker bir sik satıcısı olabilir, ama merhametli biri. Tanrı'ya şükür. "Göğüslerini göreyim," diyorum, ses tonum tanınmaz halde. Aynı anda hem umutlu hem de ahlaksız. "Lütfen."

Bu mükemmel , çoktan bluzunun düğmelerini , gözleri avuçlarımda boğduğum sikime dikilmişti. Utanarak çekştiriyor. Üstünün kenarlarını açıyor, ipeksi beyaz sütyeni ortaya çıkıyor, göğüsleri sütyen kaplarının üzerinde kabarıyor. Ve bu, Tanrım... bu beni boşaltmak için yeterli, ama kendimi tutuyorum, çünkü umduğumdan daha da cömert.

Geriye uzanıp sütyenin düğmelerini açıyor. Sütyen gevşiyor ve yere düşüyor.

Nefes almaya başladım, taşaklarım uğursuzca geriliyordu.

Tıpkı geri kalanı gibi onlar da bir sanat eseri. Yüksek ve dolgun, pembe, buruşuk meme uçları var. Erkeklerin tekrar tekrar bakıp otuz bir çekebilmek için internette yer imlerine ekledikleri memeler. Genç, etli, benim ligimin dışında memeler. "Ah Tanrım," diye inliyorum, sikimin başında bir, iki, üç kez nem boncuklanıyor. "Bana... onları duşta nasıl yıkadığını anlatır mısın?"

Zorladığının farkındayım.

Bana zaten gereğinden fazlasını verdi, ama muhtemelen bu şansını bir daha asla yakalayamayacağım ve kendimi bundan faydalanmaktan alıkoyamıyorum.

Konuşmaya başladığında, duyabilmek için hırıltılı nefesimi susturmaya çalışıyorum. "Ellerimi menekşe rengi sabunumla köpürtüyorum ve..." Hafifçe masaj yaparak onları kavırıyor. "Bunu ben yaparım."

Sırtım duvara çarpıyor, kalçalarım istemsizce sarsılıyor. Elim şimdi lanet bir bulanıklık içinde hareket ediyor, tıkanmış aletimi yukarı ve aşağı karıştırıyor ve ben

bakışlarımı onun metodik hareketlerinden alamıyorum. Kalçalarını bir o yana bir bu yana sallamaya başlıyor, dudakları aralanıyor, şişiyor, meme uçlarını çimdiklediğinde bir inilti onu terk ediyor. "Şimdi bana kıcını göster," diyorum bencilce daha da zorlayarak. "Lütfen, seni küçük güzel şey. Sadece bir göz at."

Arkasını döndüğünde heyecanı hissediliyor.

Etek ucunu kaldırmasını, beni uçurumdan düşürecek kadar yanak göstermesini bekliyorum.

Eteğinin düşmesini hiç beklemiyorum.

Ve işte oradaydı, topuklu ayakkabıları ve tangası dışında çıplaktı ve ben yere boşalmıştım.

Acı, zevk ve rahatlama kükremem kırık ve hayvani. Ucumdan beyaz ipler fişkırıyor. Nereye düşeceklerini kontrol etmeye çalışıyorum ama bu orgazmı kontrol etmek mümkün değil. Canlı, kendi aklı var, çünkü buna Parker sebep oldu. Yerde bir su birikintisi oluşana kadar boşalıyorum ve boşalıyorum, gözlerim umutsuzca kıcının lezzetli , yanaklarının gergin eğiminde, sıkı göğüslerinin yan profilinde geziniyor. Bundan daha iyisine asla sahip olamayacağım.

Sonunda işim bittiğinde, kendimi olabildiğince çabuk toparlamaya çalışıyorum. Hâlâ zor nefes alıyorum, alnımda ter lekeleri var, pantolonumun fermuarını çekiyorum. "Kahretsin, Parker. Ben... teşekkür ." Çabayla yutkunuyorum. "O kadar güzelsin ki-"

Dönüyor.

Gözlerindeki ihtiyaç beni sarsıyor.

Yemin ederim, sanki içinde bulunduğu duruma zar zor dayanabiliyor. Elleri saçlarında tedirgin, göğüslerini okşuyor ve sıkıyor. Beni izlerken kendini kaybetmiş olmalı. Evet. Tangası sıırıslık olmuşt, tenine yapışıyor ve amının el değmemiş vadisini görebiliyorum. Ona doğru hamle yapmamak için dişlerimi sıkmak zorundayım. Sadece koklamak için. İç çamaşırının üzerinden yüzümü sürtmek için. "Daws? Sana ihtiyacım var."

İngiliz dilinde en sevdiğim dört kelime. Buna

Mulloy's'da karar vermişim.

Bunu her söylediğinde, onu doğru duyduğuma inanamıyorum.

Belki...hayır.

Amını yememe asla izin vermezdi. "Ne istiyorsun?"

" oldum. Sanırım bunun sebebi bu. Hiç bu kadar... yoğun olmamıştı."

Nefes nefese itirafı sikimi kaldırıyor ve tekrar sertleşmesine yol açıyor. Parker'ın yeni keşfettiği sapkınlık ona bir numara yapıyor. Bunu çok iyi biliyorum. Ama belki de beni gerçekten istiyormuş gibi davranmak istiyorum. Sadece bir geceliğine. Bu yüzden onu kızdıranın alay etmek olduğunu söylemiyorum. Ben söylemiyorum. "Söyle Parker," diye homurdanıyorum, "seni yalayıp yutacağım."

O ela gözler parlıyor. "Gerçekten mi?"

Şaşkınlığı kafa karıştırıcı ama ben fırsat penceresinin kapanmasına izin vermemeye odaklanmış durumdayım. Bir adım attım ve onu omzumun üzerinden atarak tasarım odasına doğru yürüdüm.

Onu dilimle sikeceğim. O kadar iyi yapacağım ki, bunun için kapımı çalacak. Günün herhangi bir saatinde, gecenin herhangi bir vaktinde, onun daimi am yiyicisi olacağım. Parker'la umabileceğim en iyi şey *bu* olmalı. Buraya girdiğimizde, umduğum en iyi şey onun etrafında vakit geçirmektir. Bu piyangoyu üç kez üst üste kazanmak gibi bir şey.

Hayır. Bu *çok* daha iyi.

Kıçını uzun bir masanın kenarına park ediyorum. "Kalçalarını kaldır," diye törpülüyorum ve kaldırıyor, tangasını bacaklarından aşağı sıyırıp bırakmama izin veriyor.

Şimdi tamamen çıplak, altın rengi, istekli. Bakire bir melek. Ve utangaç, kalçalarını açmama izin vermekte tereddüt ediyor. O kadar utangaç ki bu beni daha da azdırıyor. Büyümesi için ona yer açmak için neredeyse sikimi geri çıkarmam gerekecek. "Eğer görmeme izin vermezsen amını yalayamam, güzel bebeğim." Diz çöküyorum, dizlerini açmaya çalışmadan önce sırayla her birini öpüyorum. Bu sefer bana izin verdi ve işte orada.

Amcıkların kutsal kasesi.

Sırılsıklam, dudaklar hafifçe ayrılmış, bakir allık dışarı fırlamış.

Serçe parmağıma sığmayacak gibi görünüyor.

Eğer sikimi içine sokacak kadar şanslı olsaydım, asla çıkarmak istemezdim.

Hayatımı onu becermek için yeni açılar bulmakla geçirirdim.

Yine de Parker ne düşündüğüm konusunda gerilmiş gibi bana bakıyor. Sadece bakir sinirler, eminim. Ama buna dikkat etmeliyim.

Uzanıp başparmağımı ayrılmış yarığından aşağı kaydırıyorum, girişindeki nemi toplayıp klitorisine geri getiriyorum. Nazikçe dolaştırıyorum. "Buran çok güzel, Parker. Erkekler bu kadar tatlı bir am için cinayet işler."

Ben yapardım.

Şüphesiz.

Parker nefesini tutuyor ve saç ayağının kıvrımını omzuma yaslıyor, dizini büküyor. "Teşekkür ederim." Göz kapakları titriyor ve sarkıyor. "Orama dokunman hoşuma gidiyor."

"Aferin kızıma. Bana neyin iyi hissettirdiğini söyle. Başparmağımı tam burada, küçük klitorisinin üzerinde tutacağım. Ve yalamam için hazır olduğuanda bana haber ver-"

"Hazırım," diye ağzından kaçıırıyor, yanakları pembeleşiyor. "Ben... çok hazırım."

masanın üzerine itip ağlıkla yememek için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Tıpkı bir canavarın bir kemiğe saldırıp köleleşmesi gibi. Bunun yerine, serbest kolumu onu kenara yaklaştırmak için kullanıyorum, sıcak, ıslak seksi yüzümden bir santimetre uzakta olduğuanda duruyorum, klitorisi tıngırdayan başparmağıma karşı titreşiyor. *Tanrım*. Burası da kır çiçekleri gibi kokuyor. "Ağzım senin oyun alanın, güzel bebek. Beni daha yakına çekmek, baban için inlemek ya da o lanet dilin üzerinde öğütmek istiyorsan, yap. Oraya ulaşmak için beni kullan." Dilimi kıvrımlarının ortasına doğru kaydırıyorum ve klitorisine doğru fiske atıyorum. "Bu am için lanet bir köpek gibi çalışacağım."

Tanrım, çok duyarlı.

Dilimin klitorisine değdiği o ilk titreşimle kalçaları başımın etrafında titremeye başlıyor. Şaşkın bir hıçkırık çıkardı ve parmaklarını saçlarıma geçirdi. Beni daha yakına çekti.

Ve sonra bu küçük horoz yüzüme biniyor.

Beni sulu amına doğru çekiyor ve hayatında hiç orgazm olmamış gibi inleyerek kalçalarını çılgınca çalıştırıyor. Ona bir tane vermedikçe yaşamaya devam edemez. Dilimi sertleştiriyorum ve onun zevkinin kaynağı olmak için duyduğum çaresizlik beni ele geçirene kadar dilime karşı koymasına izin veriyorum. Neye ihtiyacı olduğunu biliyorum ve bunu ona vermeliyim. Vermek zorundayım. Dilimi klitorisinin üzerinde bir o yana bir bu yana sürüklüyorum. Yukarı ve aşığı. Üst dudağımı küçük tomurcuğun tam üzerine emiyorum ve boğazından çıkan çığlığı duyana kadar acımasızca kürek çekiyorum.

Kıçının yanaklarını ellerime ve orta parmaklarımın göt deliğinde buluşmasına izin verdim, tatlı büzülmüş şeyi kabaca , bir parmak yalamanın ve içeri kaydırmanın nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Bana izin verir miydi? Bundan hoşlanır mıydı?

Tanrım, şimdi bana sürtünüyor, şişmiş tomurcuğu üst dudağıma doğru kayıyor, dilime iniyor, geri çıkıyor. Tüm yüzümü kullanıyor ve bu şimdiye kadar yaşadığım en seksi şey. Öyle. Bu tatlı, pis kız muhteşem.

Bacakları artan bir güçle titriyor.

"Durma," diye bağıyor, kalçaları ikiz boa yılanları gibi başımın etrafını sarıyor. "Durma. Lütfen. Daws!"

Parker dilime krem sürerken adımını söylüyor, sikim bir kez daha kot pantolonumun içinde patlıyor, beni inleyen bir zebaniye dönüştürüyor, dilimi onun daralan amına sokarken kalçalarım boş yere havaya doğru pompalıyor, dilimi onun nemiyle kaplıyorum. Hayatımın geri kalanında mükemmelliği hatırlayabilmek için tadı ezberlemeye çalışıyorum.

Ben daha doyamadan -ki hiç doyamadım- Parker geriye doğru devriliyor ve nefes nefese sırt üstü yatıyor. Sert nefeslerimiz hareketsiz odada yankılanıyor, ışıkların uğultusundan başka ses yok. Ayağa kalkıp ona bakıyorum, bu inanılmaz güzelliğe, yumuşak kalpli ve açgözlü vücuda, sarı saçları kızarmış yüzünün etrafına dağılmış. Boğazımdan yukarı çıkmaya çalışan sözcükleri bastırmak zorundayım. Onun erkeği olmama izin verip vermeyeceğini sorarak onun hayatında olma şansımı -hangi sıfatla olursa olsun- mahvetmeyeceğim.

Sanki aklım benim onun sapkınlığı için mükemmel bir seçim olduğumu biliyor... Ama kalbim farklı şeyler söylüyor.

Kalbim bu kadar çok şey hissetmeye alışık değil, bu yüzden ona güvenilebileceğimi sanmıyorum.

Yine de kahramanı benmişim gibi bana gülümsediğinde çatlıyorum. "Parker, ben-"

"Aman Tanrım, Daws! Çok geç oldu!" Omzumun hemen ötesinde bir şey gözüne çarpıyor ve nefesi kesiliyor, masanın üzerine düşüyor. "İşe gitmeliyiz."

O giyinmek için acele ederken, kendime aklımdan geçenleri söyleme şansım olmamasının en iyisi olduğunu söylüyorum. Ben her zaman gerçekçi bir adam oldum ve öyle de kalmalıyım.

Benim için Parker adında tatlı bir melek yok.

Parker

Daws mükemmel bir çalışma arkadaşıdır.

Bana ilham şimşegi çarptığını anlamış gibi görünüyor ve etrafında vızıldamama, kumaşları omuzlarına, beline dolamama, şurasını iğnelememe, burasını kesmeme izin veriyor. Malzeme dolabında bir parça kömür rengi jarse olduğu için şanslıyım, çünkü gecenin bu saatinde hiçbir kumaş mağazası açık değil. Çizim yapıyorum, tekrar harekete geçiyorum, adımlıyorum.

Onun delicesine seksi vücuduna bakıyorum. *Çok fazla bakıyorum.*

Bir şeyler yapabilmem mucize.

Kalıpları tam olarak oturtmak için boxer'ına kadar soyunması gerekiyor ve keşke - keşke - iç çamaşırını tentelemekten *asla vazgeçmeyen* etli ereksiyonu ele almak için zamanımız , ama ceketini bu gece bitiremezsem, yarın eşleşen pantolonu yapmak için zamanım olmayacak.

Tanrım, yine de.

Dilimi, göbeğinin geniş kamburunu ikiye bölen siyah saç çizgisinde gezdirmek istiyorum. Aşk tutamaçlarını ısırarak istiyorum. Omuzlarına tırmanmak istiyorum, sadece ağırlığımı kolaylıkla desteklemesini izlemek için. Bu adam kıvıldamaz ve güzel ve sanırım - bu mümkün mü? - ona aşık oluyorum.

Yaptığımız şeyi her düşündüğümde kanım daha hızlı pompalanıyor. Sadece vücuduma bakarak nasıl bu kadar utanmazca zevk aldığını. Bu beni heyecanlandırıyor. Daws'ın her zaman etrafında olması. Ve bana diliyle yaptığı şey.

İhtiyatlı bir şekilde, ısınmış yüzümü yelpazeliyorum. Kendi parmaklarımla kendimi orgazm etmişim ama *bunu* bana hiç kimse yapmamıştı. Birinin aklımı başımdan almayı bu kadar başarabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu deneyim erotik, yoğun ve... doğrudu. Kiminle olduğu için doğru hissettirdi. Nazik, güven verici, komik ve koruyucu olan bu adam. En ufak bir öz-bilinç belirtisi bile yoktu.

Onun yanındayken kendimi mutlu hissediyorum.

Şu anda, bu son teslim tarihi altında bile, delicesine, aptalca mutluyum.

Ben çalışırken bana Mulloy'un müdavimleri hakkında hikayeler anlatıyor. Polisten saklandığını iddia ederek her gün aynı saatte gizlice içeri giren mahallenin yaşlı kadını kirli Pauline hakkında. Sonra yazlarını bir akapella grubuyla seyahat ederek geçiren Gil ve karısı Geraldine, taburelerin üzerinde toz bırakan inşaat işçileri ve kravatlarını gevşetmek için gelen finansçılar var.

İlk repliğimde yetersiz kalacağıma dair endişelerimi dile getiriyorum ve o da bana güven veriyor, bunu başaracağımı söylüyor... ve ben de ona inanıyorum. İçimdeki güven duygusunun arttığına inanıyorum.

Ben ceketi dikerken, Daws ayrılıyor ve çikolatalı shake getiriyor. Burger ve patates kızartması. O ana kadar ne kadar aç olduğumu fark etmiyorum ve o gülerken benimkini yaklaşık doksan saniyede yiyorum. "Kanepede biraz uyumak ister misin?" Aceleyle geri dönüp soruyorum. Dikiş makinesine. "Montaj zamanı geldiğinde seni uyandırırım."

Başını sallıyor ve derinin üzerine düşüyor, ayakları kenardan aşağı sarkıyor. Kış uykusuna yatmış bir ayının tam resmi. Gözleri kapanıyor ama gerçekten uyuduğunu hiç sanmıyorum. Makine önümde vızıldarken birkaç kez, yemin ederim odanın öbür ucundan bakışlarını üzerimde hissediyorum ve kıvılcımlar boynumda dans ediyor.

Ya burada gerçek bir şey varsa?

Reality şovda olanlardan dolayı hâlâ biraz kırgınım. O pisliğe karşı bir şeyler hissettiğim için değil, durumu çok yanlış okuduğum için. Ben safım. Jocelyn bunu bana her zaman söyler. Daws'ın ilgisini çok fazla yorumluyor olabilirim. Bu onun için sadece seksle ilgili olabilir, oysa benim için... Ben bu adamla çıkmak istiyorum. Beyzbol maçlarına gitmek, onu çiftçi pazarında bir tezgahın arkasına çekip öpmek, arkadaşlarıma göstermek istiyorum.

Bu da aceleci anlamına geliyor. Onu sadece beş saattir tanıyorum.

Kendine gel, kızım.

Yine de, o gizlice ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Ve eminim o da bana gizlice bakıyordur.

Son dikişi atıp sandalyeme çöktüğümde saat sabahın beşiydi. Kalkıp prova için Daws'ı uyandırmaya gidiyorum ama o çoktan mesafeyi kapatıyor. Ne yaptığımı görmek için yüzünde gerçek bir ilgi var ve bu benim ruh halimi yorgunluktan baş döndürücüye yükseltiyor.

"Bunu sevdim," diyor huysuzca, yakalara diktiğim kırmızı silah namlusunun izini sürerek. "Omuz kılıflarına benzetmişsin."

"Evet," diye nefes alıyorum, ayağa kalkıp ceketini ona doğru tutuyorum. "Bugün pantolonun aynısını yapmam ve ceplere aynı dikişini koymam uzun sürmez. Ve... hmm. Bunun altına düz beyaz bir tişört giymeni sağlayacağım. Belalı bir western şerifinin modern bir versiyonusun. *Deadwood*, *Moulin Rouge* ile buluşuyor."

"Ya ben çok yorgunum ya da sen beni etkiliyorsun, çünkü bu gerçekten mantıklı geldi," diye kıkırdıyor. "Denememi ister misin?"

"Lütfen!" Onu boy aynalarından birine sürüklüyorum ve ceketini giymesine yardım ediyorum, ceket ekstra geniş omuzlarına mükemmel bir şekilde indiğinde rahat bir nefes alıyorum. Kırıksıklıkları düzeltiyor ve tüyleri topluyorum, gergin bir sinek kuşu gibi etrafında dönüyorum ve sonunda aynada onu incelemek için duruyorum. Ve vay canına. Sadece vay be. Zaten ateşliydi ama şimdi kırmızı halıdaki bir aksiyon yıldızı gibi görünüyor. "Oh, Daws. Buna inanamıyorum... Bu tüm serideki en sevdiğim parça olabilir. Her şeyi bir araya getirecek olan çapa bu."

"Rahat da," diye yorumluyor kollarını test ederken. "İyi iş, Nebraska."

"Teşekkür ." Ellerimi çenemin altında birleştiriyorum. "Şimdi tek yapmamız podyum yürüyüşünü prova etmek."

"Pratik yapabilmem için önce bir tane öğrenmem gerekecek."

"Not edildi." Odayı taradım ve irkildim. "Seninki kadar uzun bacaklar için daha fazla alana ihtiyacımız olacak. Yürüyüşe hazır mısınız?"

Kahvelerimizi alıp Manhattan'ın Batı Yakası boyunca uzanan ve eski bir demiryolu hattından şehir parkına dönüşen High Line'a doğru yürüyoruz. Güneş yeni doğmaya başlıyor, ışık huzmeleri solumuzdaki gökdelenlerin arasından süzülüyor, Hudson Nehri sessiz, sağımızda sonsuza kadar uzanıyor. Normalde dar yürüyüş yolunun her santimini tıka basa dolduran kalabalıklar ve satıcılar vardır ama hafta sonu erken saatlerdeyiz ve dünyadaki tek insanlar biziz. Uykusuz bir gecenin ardından gelen moda zaferinin etkisiyle ne kadar yorgun olursam olayım, tempolu ve keskin sabah daha da gerçeküstü hissettiriyor.

Kâğıt kahve fincanımı korkuluklara bıraktım ve omuzlarımı dikleştirdim. "Pekâlâ. Pist yürüyüşü. Yani senden bir manken gibi süzülmeni beklemiyorum. Aslında, bunu istemiyorum. Sadece Daws ol, tamam mı? Sadece hızın ve dönüşün üzerinde çalışacağız." Kendimi High Line'ın ortasında ortalıyorum, sırtımı dikleştiriyorum, gözlerimi kısıyorum ve kasılıyorum. "Gördün mü?"

müzik çalıyor olacak. Ona ayak uydurun ama acele etmeyin." Duruyorum, duruşumu genişletiyorum, kalçamı indiriyorum. "Ve sonra dur, poz ver, sağa dön, bir sonraki modelin soluna geri yürü."

Tekrar yüz yüze geldiğimizde gözlerinde sıcaklık birikmiş. "Anladığımdan emin değilim. Bunu yaparken seni yüz kere daha izlemem gerekebilir."

Bir kıkırdama neredeyse kaçıyor, ama dudaklarımı birbirine kenetleyip onu hapsediyorum. Benimle flört mü ediyor? Dün gece tasarım odasında yaptıklarımızın daha fazlasını yapmak istiyor olma ihtimali tenimin her santimini ürpertiyor. Yine de... eğer benden hoşlanıyorsa, yürüyüşümüz sırasında elimi tutması gerekmez miydi? Ya da beni öpmez miydi? Ya da beni kız arkadaşı yapmak istediğini açıkça söylemez miydi? O kadar açık sözlü ki, kendine bir şey sakladığını düşünemiyorum.

"Sen de bir dene," diyorum sarsak bir hareketle. "Eminim harika olacaksın."

Sabahın erken saatlerinde ikimizin yalnız olmasında çok büyümlü bir şey var, seslerimiz gün doğumuna karşı kristal berraklığında. Yürürken botları ağır ağır düşüyor, yürüyüşü o kadar gevşek ve erkeksi ki bana bir şeyler hatırlatıyor. "Geçmiş hayatında koruma mıydın?"

Şimdi hayali pistinin sonuna geldi ve bir geminin rıhtımında dinlenmek için kıyıya yanaşması gibi durdu. Seçtiği poz kollarını kavuşturmak, kötü görünmek, yanlarına bırakmak ve sanki az önce iç çamaşırlarımı Hudson Nehri'ne atma isteği uyandırmamış gibi rahat bir tempoyla bana dönmek. "Evet, öyleydin," diye cevap veriyor gözlerinde bir eğlence pırıltısıyla. "Nereden bildin?"

"Başkanın yanında falan yürümen gerekiyormuş gibi görünüyorsun."

"Aslında yaptım. Birkaç kez, çoğunlukla BM toplantıları sırasında." Önümde durdu. "Eski belediye başkanı için çalıştığım zamanlarda."

Çenem ayak parmaklarımin yakınında. "Olamaz! Neden durdun?"

Daws rahatsız olmuş gibi tereddüt eder. "Belediye başkanının hayatına kastedildiğini hatırlıyor musun? Belediye Binası'ndaki ödöl töreni sırasında?" Yavaşça başımı sallıyorum ve o da omzuna vuruyor. "Kurşun burada son buldu. İşe geri dönmek gibi bir niyetim vardı ama..."

"Ne?"

"Benim vurulmam büyükannemi korkuttu ve onun sağlığı hassas, bu yüzden..." Boğazını temizliyor. "Onun yerine bar işine girdim."

"Oh," diye hülyalı bir şekilde iç geçiriyorum, ona doğru biraz sallanıyorum. "Büyükannen için istifa ettin."

Homurdanıyor, bir kez daha herhangi bir şekilde tanınmaktan rahatsız görünüyor. "Bana podyum yürüyüşünde nasıl olduğumu hiç söylemedin."

"Oh! Mükemmeldi! Herkesi utandıracaksın."

Alay ediyor ama kulaklarının ucunda hafif bir renk değişikliği var.

"Bundan emin değilim, Nebraska."

"Seni öpebilir miyim?" Fısıldıyorum. "Yoksa bu korkunç mu olur?" Daws iki kez baktı. "Beni öpmek mi istiyorsun?"

Gülüşüm kesik kesik ama kuşkulu. "Neden şaşırmış gibisin?"

Şaşkın bir şekilde bana bakmaya devam ediyor. "Senin gibi tatlı, güzel, yetenekli bir genç kız benim gibi yaşlı, kilolu, yaralı bir orospu çocuğuyla ne yapmak ister ki?"

"Onu öpmek isterdim. Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum." Ayağımı yere vuruyorum. "Ve sakın kendin hakkında... sanki kocaman bir kalbi ve cömert bir ruhu olan muhteşem bir canavar değilmişsin gibi konuşmaya kalkma. Bana yardım ederek *hayatımı* kurtardın-"

"Minnettarsın, öyle mi?" Yaklaşıyor, elini yüzüme dokunmak ister gibi kaldırıyor ama geri çekiyor. "Bu yüzden mi beni öpmeyi teklif ediyorsun?"

"Hayır! Seni öpmek istiyorum çünkü öpmezsem öleceğimi düşünüyorum."

Daws yaklaşıyor ve başını eğiyor, sert ağzını benimkine bastırıyor ve hareketsiz kalıyor. Sert nefes alıyor ama daha ileri gitmiyor. Sanki fikrimi değiştirmem için bana bir şans veriyor. Sadece inleyip yüzümü yukarı kaldırdığımda, bir iniltiyle ağızlarımızı birleştiriyor, kocaman elleri ceketimin içinden kalçalarımı kavıyor. Önce beni porselenden yapılmışım gibi öpüyor, dilini nazikçe benimkine götürüyor, yalıyor, tadını çıkarmak için ağzına geri çekiyor. Bir kemik gibi gömüyor. Ama ben kolay kırılabilir biri değilim ve bunu ona parmak uçlarımda yükselerek, dilimle ağzının en derin girintilerini keşfederek, hafif karnımı onun sert karnına dayayarak, göğüslerimi bir kedi yavrusu gibi ona sürterek, paltosunun altındaki tüm o kaba, siyah saçları hayal ederek gösteriyorum. Parmaklarımı nasıl da geçirirdim içinden.

Beni durduracak bir şey olmadığını fark ettim.

Öpüşmemiz nefes nefese ve doyumsuz bir şeye dönüşmeye başladığında, ceketinin düğmelerini açtım ve avucumu düğmesinin altından yukarı kaydardım-

Göğüs kıllarının yoğun ormanının avucumu aşındırdığını hissettiğimde ağzına doğru hıçkırarak ağlıyorum. Tanrım, çok erkeksi. Çok gerçek. Çok sıcak.

Deneyisel olarak tırnaklarımı hafifçe göğüs ucuna geçiriyorum ve o da boğuk, kesik kesik bir ses çıkarıyor, ereksiyonunun çeliği aramızda yükseliyor, kalın ve ikimizin de paltolarının arasından bile oldukça belirgin. Aman Tanrım. *Aman Tanrım*. Bu devasa, delicesine seksi adamın meme uçlarıyla oynanmasından tahrik olduğunu yeni keşfettim. Hayatımın sonuna kadar bunu düşünerek mastürbasyon yapacağımdan eminim. Tabii... belki gerçeği bende kalırsa? Belki mi?

Lütfen Bebek İsa?

"Parker," diye geveliyor, ağzı boynumun kenarına doğru hızla ilerliyor, eli saçlarımın arasında geziniyor. "Bu oyunu ne kadar ileri götürmen gerekiyor güzel bebeğim? Pantolonuma boşalmak üzereyken sana söylememi mi istiyorsun, böylece geri çekilebilirsin? Beni bir süre daha sınırdan tutmak istiyorsun?"

Oyun mu? "Anlamıyorum."

"Bu oyun. Beni kızdırdığın yer. Beni düşündürdüğün..." Nefes alış veriş hızlanıyor, boğazında takırdamaya başlıyor. "Kartlarımı doğru oynarsam sikimi içine sokabileceğimi düşünmeme izin verdin. Sadece ucunu bile." Sanki bu fikir ona şiddetli bir acı veriyormuş gibi sıkılmış dişlerinin arasından inliyor. "Hangi oyuna ihtiyacın varsa onu oynarım, yeter ki senin için en iyisini nasıl yapacağımı söyle."

Onunla dalga geçtiğimi mi sanıyor? Bu da nereden çıktı şimdi?

Emin değilim ama Daws'ın benim onun liginin dışında olduğuma inandığını düşünmeye başladım. Bu çılgınca, çünkü ben tam tersini hissediyorum. Ve sadece benim daha yüksek bir seviyede olduğumu düşünmekle kalmıyor, aynı zamanda bunu bildiğimi ve ona karşı kullandığımı da düşünüyor.

Her şey o kadar gülünç, o kadar şok edici ki, bunu kelimelerle nasıl inkar edeceğimi bile bilemiyorum. Gerçekten. Ona vücudumla gösterebilecekken kelimelere ne gerek var?

Ne olacağını bildiğim için nabzım damarlarımda ılık bir bal gibi yavaşlıyor ve arasındaki et eriyor, nemleniyor ve uysallaşılıyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve zıplayarak kalçalarımı beline doluyorum. Paltosunun yoluma çıkmasını istemiyorum, bu yüzden onu yana itiyorum ve bacaklarımı gözden saklayarak yerine düşmesine izin veriyorum. Daws'ın elleri hemen kalçalarımın gidiyor, deri eteğimin altından birer yanağımı avuçluyor ve elinden bir şey gelmiyormuş gibi sıkıyor.

"Daws?" Ağzına karşı somurtuyorum. "Sadece ucunu istemiyorum. hep İstiyorum si."

"*Parker.*" Parmakları titriyor, parmaklarını kayışımın altına sokuyor. tanga, uçlarını kıkımın vadisinde yukarı ve aşağı izliyor. "Bana karşı acımasız olma."

"Ben değilim." Ağzını yavaşça öpüyorum, içimde ona karşı oluşan hissin dışarı çıkmasına izin veriyorum. Dilimin her vuruşuna, dudaklarımın değişen açılmasına ihtiyaç, şefkat ve hatta belki de sevgi katıyorum. "Sanırım... Sanırım gerçek bir erkeğin gelip beni bir kadın yapmasını bekliyordum. Sen osun. Bunu biliyorum. Beni bekletme."

"Tanrım, ciddisin, değil mi?" Yüz ifademi incelemek için hafifçe geri çekiliyor. "Kirazını patlatmama izin vereceksin."

"Evet." Çıkıntısına doğru sürtünerek kendimi daha da ıslatıyorum. "Benim için patlat, Daws."

Ellerinden biri popomdan ayrılıyor ve çılgınca kot pantolonunun fermuarıyla boğuşmaya başlıyor. "Teşekkür ederim, Tanrım. Teşekkür ederim."

Yarıştan çıkmış bir aygır gibi nefes alıyor ve belki de, sadece belki de, alay etmek düşünmem gereken bir hobidir, çünkü aklıktan ne kadar sarhoş olduğu konusunda sarhoş edici bir şey var. Benim için o kadar azmış ki Şubat havasında bile terliyor.

Fermuarının iniş sesini duyuyorum ve işte orada. Şişman, açgözlü eti kalçalarımın arasında, yumruğunun rehberliğinde. "Lanet olsun, Parker. İlk seferinde bu şekilde sikilmemelisin ama bekleyip fikrini değiştirmen riskini almayacağım." Tangam yana çekildi ve sonra sıırıslam olmuş seksimin içine kendini itiyor, homurdanıyor ve inliyor, geniş, sert erkekliğini sıkışan bakire duvarlarımın arasına sıkıştırıyor, sadece içimde bir yırtık olduğunda duraklıyor ve anlık rahatsızlığın keskin darbesiyle nefes alıyorum.

"Acıyor," diye hıçkırıyorum, kalçalarımın küçük daireleriyle bağlantımızı test ediyor, rahat bir pozisyon arıyorum. "Çok büyük hissediyorsun. Sanki patlamaya hazırsın."

"*Ben hazırım.* Seni havaya uçurmaya hazırım. *Sikeyim.* Kıpırdama," diye bağılıyor, beni sabit tutmak için kıkımı kavlıyor. "O daracık amcığını bir santim bile oynatma yoksa işim biter."

"Ama daha iyi hissetmeye başladım," diye inliyorum, alt bedenimi döndürmeye çalışarak. "*İyi hissettiriyor.*"

"Daha yarısına bile gelmedim, güzel bebeğim." Sürekli bir çekingenlik içinde. "Tanrım, lanet olası taşaklarım. Onları tutamayacağım."

"Ama..." Terleyen boynunu öpüyorum. "Prezervatif takmıyorsun."

İri gövdesini bir ürperti sarıyor. "Ah, Parker. Bebeğim. Lütfen beni geri çektiirme," diye yalvarıyor sıkılmış dişlerinin arasından. "*Lütfen.*"

İçimde kötülük kabarıyor. Nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama beni ağırlı, vahşi ve seksi hissettiriyor. Baştan çıkarıcı gibi. "Eğer beni boşaltırsan, geri çekilmek zorunda kalmazsın."

Birkaç adım tökezliyor, göğsü kabarıyor. "Zalim kız," diye ağzımı tırmalıyor, bu uyarı kalçalarındaki nemin akmasına neden oluyor. "Zalim, güzel..." - kalan birkaç santimi de içime soktu-"...sıkı küçük kız."

Daha fazla rahatsızlık hissetmeye başlıyorum ama bize doğru gelen bir koşucu dikkatimi dağıtıyor. Yaklaşık yüz metre uzaktalar, ama bu hızla koşarlarsa bize hemen ulaşırlar. "D-Daws..." Omzuna vurdum. "Birisi var."

Tehlikeli bir şekilde hareketsiz kalıyor. "Bu bir erkek mi?"

Gözlerimi kısarak uzaklara odaklanmaya çalışıyorum. "Hayır. Kadın."

Gerginliğin bir kısmı onu terk eder. "Amin dışardayken bu kadar yaklaşan bir adamı öldürebilirdim." Sırtımı kavıyor ve ereksiyonunun acı verecek kadar kalın uzunluğuyla beni yukarı aşağı sürmeye başlıyor. "Yakamı kaldır ve başını boynuma sok." Söyleneni yapıyorum, yüzümü onun mükemmel sıcaklığına gömüyorum ve kalçalarımı onun pompalayan kalçalarının etrafında sıkıyorum. "Paltom geri kalanını gizliyor. Benim için o aletin üzerinde zıplamaya devam et."

Her şey çok kirli ve çaresiz, dişlerim çıkıyor ve boynuna batıyor. Homurdanıyor ama beni kaldırıp tekrar kucağına oturtmaya devam ediyor ve beni acımasızca içine alıyor. Mükemmel bir şekilde.

"Daws, Daws, Daws," diye bağıyorum, kalçalarını hafifçe oynatması klitorisimi uyarılmışlığının geniş, titreşen kaidesine nefes nefese kalıyorum. Ona fırtınadaki bir cankurtaran gibi sarılıyorum ve kalçalarımı yukarı ve geri çekiyorum, hareket edebileceğimi bildiğimden daha hızlı hareket ediyorum. "Oh evet, oh Tanrım!" Boynuna doğru çığlık atıyorum. "*Babacığım. Lütfen.*"

Beni böyle tutarken, korurken, yepyeni bir dünyayla tanıştıırken ona nasıl başka bir şey diyebilirim? O benim tüm evrenimin efendisiyken? Her şeyimin başlangıcı ve sonu mu? Beni yapıyor, kırıyor, var olduğunu bilmediğim bir yere getiriyor ve

Oraya ulaşma ihtiyacıyla aklım başımdan gidiyor, klitorisim karıncalanıyor, pelvisim hızlanıyor, kaslarım bir araya toplanıyor.

"Bana böyle hitap edemezsin ve benden bekleyemezsin. *Hadi*, seni küçük hıyar," diye hırıltılı bir şekilde pantolonunu indiriyor, serçe parmağı arka girişime girip sallanıyor. "Artık dayanamıyorum. Yükümü bu ateşli küçük amcığa koyacağıma inanamıyorum." Serçe parmağını çekip bana sertçe şaplak atıyor, vücudu titremeye başlıyor ve bana zirveye ulaştığını söylüyor. "*Kremini sikime sür, Parker. Lütfen. Lütfen.*"

Kalçama inen o sert tokat içimdeki düğümü gevşetiyor ve çözülüyorum. Beynim hayal edilebilecek en güvenli kollarda olduğumu biliyor ama bedenim hiç bitmeyen bir sarmalın içinde. Dibi yok. Yuvarlanmaya, yuvarlanmaya, yuvarlanmaya devam ediyorum, , bir zevk tarlasında, kadınlığım tutukluk yapıyor, ses tellerim bir çığlığı tutmaktan ağlıyor.

"Çekmiyorum," diye inliyor. "*Yapamam.*"

Daws popomu ellerinin arasına almış, beni hala taş gibi sert olan ereksiyonunun üzerine kabaca itiyor, aynı anda kalçalarını yukarı kaldırıyor, gözlerimin içine bakıyor ve hırlıyor. Sanki içime kalıcı olarak yerleşmek istiyor ve bunun mümkün olmamasına kızıyor. Şaftının kanalımın içinde ritmik bir şekilde sallandığını, karnının şişliğinin benimkine baskı yaptığını, vücutlarımızın birleştiği yerde bol miktarda ıslaklığın yayıldığını hissedebiliyorum.

"Tanrım. Yaşayan en şanslı adam ben olmalıyım," diye homurdanıyor Daws sıkılmış dişlerinin arasından, biraz çekip tekrar derinlere dalıyor, gücü iki adım sendelememize neden oluyor. "Şehirdeki en ateşli küçük kızın içine girdim. Vişne suyu sikimden damlıyor, açgözlü amcığı daha fazlası için titreşiyor. İzin verildiğinde sana daha fazlasını vereceğim. *Bunun için yalvaracağım.*"

Ben karşılık veremedim ağzı ağzımı yakalıyor ve tutkulu öpücüğün içinde kayboluyorum, büyük, sağlam vücudunun son titreyişinde. Kollarını bana dolayışında, beni sımsıkı sarışında, zorlukla aldığımız nefeslerin New York'un uyanma seslerine karışmasında kayboluyorum. Ve bundan daha mükemmel bir an olmadığına eminim.

Onlardan daha çok
istiyorum. Daws ile.

Ve sanırım onları benimle birlikte isteme ihtimali de yüksek.

Ama bu kadar şaşırtıcı hiçbir şeyin kolay olmadığını öğrenmek üzereyim.

Daws

A Parker ve ben tasarım alanına geri döndükten sonra günün geri kalanı bulanık bir şekilde geçiyor.

Bir saniyeliğine yalnız değiliz. Modeller arasında gidip geliyor, kuaförlere talimat veriyor, giysileri çantalara sıkıştırıyor. Tüm bunların ortasında, ceketime uyması için pantolon dikeyor. Arada bir bana bakıyor, ben de ona bakmak yerine çapraz bir hareket yapıyormuşum gibi davranıyorum ve o da kalbimin ağzıma doğru tırmanmasına neden olacak şekilde gülümsüyor.

Dün bana yirmi dört saatten kısa bir sürede aşık olmanın mümkün olup olmadığını sorsaydınız güler geçerdim.

Bu sadece mümkün değil. Benim başıma geldi.

Bu kızı seviyorum.

Onu korumak istiyorum. Masumiyetini dünyanın kötülüklerine karşı korumak. Onu kollarımda tutmak ve iyi şeylerden başka hiçbir şeyin ona dokunmasına izin vermemek. Ve *Tanrım*, onu tekrar becermek istiyorum. Bunun tek seferlik bir şey olmaması için dua ediyorum. Eğer öyleyse, minnettar olmalıyım. Aminin o sınıksız sıklığını, nefes nefese inleme seslerini hatırladığım için minnettar olmalıyım. O tatlı poposunun ellerimde nasıl hissettirdiğini, sikime binerken o küçük kasların nasıl esnediğini. *Minnettar ol.*

Yine de daha fazlasını istemekten başka çare yok. *Şimdi.*

Ona sarılmayı, onu öpmeyi, onunla konuşmayı özledim.

Odanın içinde zigzaglar çizerek ilerleyen Parker'dan gözümü alamıyorum. Saçlarını savurması nabzımın çılgınca atmasına neden oluyor. Kıkırdadığında bir düğümü yutmak zorunda kalıyorum. Tanrım, bu aşktan da öte. Ona kafayı takmış durumdayım. Ela gözlerine, çillerine ve baldırlarının kıvrak kıvrımlarına. Göğüslerine. Tatlı sesine ve espri anlayışına. Onu buradan koparmak, ıssız bir yere götürmek ve hamile kalana kadar becermek için kendimi fiziksel olarak tutmam gerekiyor. *Benimkini.*

Parker *benim.*

En azından kafamda. Şimdilik.

Eğer sorarsam benimle çıkabileceğini düşünmeye başladım. Ve sormayı planlıyorum.

Daha ılgınca Şeyler olmuş olmalı, değil mi? Mükemmel bir meleğin benim gibi büyük, çirkin bir pile çıkmasından daha çılgınca?

"Merhaba," diyor bir kız, sandalyemin yanında durarak. Elini uzatıyor, gülümsemesi kırılğan. "TanıŐtıęımızı sanmıyorum. Ben Jocelyn."

Dikkatimi Parker'dan ayırmadan elini sıkıyorum. "Daws."

"Daws." Adımı ağzında salyangoz varmıŐ gibi söylüyor. "Parker'ın en iyi arkadaşı ve asistanıyım." GülüŐü mizahtan yoksun. "Dün gece eve gittiğimden beri çok Şey olmuş gibi görünüyor. Mesela Parker aklını kaçırmıŐ gibi görünüyor. Moda Haftası'nda büyük beden bir erkek model mi? Şey... bu iş bitmedi."

Sıcaklık ensemden yukarı tırmanıyor. Kısa bir süre önce, dergilerin sayfalarından fırlamış bir ocuk içeri girdi. Simetrik yüz hatları olan ve üzerinde bir gram bile yağ bulunmayan genç bir adam. Parker ona gösteri için onun hizmetlerine ihtiyacı olmayacağını söyledi ve o da gitti, ama kendime benimle ne iş olur diye sormadan önce değil... mükemmele çok daha yakın birine sahip olabileceksen. Onun gibi mükemmel. "İnsanların beni podyumda caka satarken izlemek istediğinden de Őüpheliyim ama en iyisine karar verme konusunda Parker'a güveniyorum," dedim sonunda.

"Ne kadar tatlı, değil mi?" Jocelyn bir parmağını koluna vurarak i geçiriyor. "Sanırım bunun bir Şey olup olmadığını yakında öğreneceğiz..." Kokluyor, bana bir göz atıyor. "*Büyük...*hata."

UzaklaŐıyor.

Bu sabah içtiğim kahve midemi ekŐitiyor ve bir sonraki bakıŐında ve gülümsemesinde Parker'ın gözleriyle buluŐmaya kendimi ikna edemiyorum. Birkaç dakika önce ona çıkma teklif etmeye kararlıydım ama Şimdi onunla çıkmanın mümkün olduğunu düşünecek kadar uykusuz ve deli olup olmadığımı merak ediyorum. Bu odadaki her bir kişi incecik, modaya uygun ve onun dünyasının bir parçası. Ben hariç herkes. Ben araya giren biriyim.

"Hey," diyor Parker nefes nefese, siyah pantolonunu koluna geirmıŐ koŐarak yanıma geliyor. "Benimle arka odaya gelebilir misin? Gösteri için paketlemeden önce bunları üzerinde denemek istiyorum."

"Elbette," diyorum ve ayağa kalkıp onu malzeme dolabı küçük bir odaya kadar takip ediyorum. Herkes aşağı yukarı açık alanda üstünü deęiŐtiriyordu, Parker'dan başka bir yere bakmayı umursadığımdan değil. Bedenim yüzünden ayrı bir odada mı üstümü deęiŐtirmemi istiyor?

Tanrım, rahatlamam lazım.

ArkadaŐının kafamı karıŐtırmasına izin veriyorum.

"Gergin görünüyorsun," diyor Parker, fermuarımı çekmeye başlamış bile. "Sen iyi misin?"

"Evet, sadece... her zamanki sahnem değil." Saçlarını geriye taradım. "Benim için endişelenme."

Başını eğiyor. "Ya istersem?" Elinin tersi ereksiyonumun üzerinde gezinirken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Eğer podyumda bununla yürürsen, kesinlikle şehrin konuşulan kişisi oluruz." Elini külotumun içine sokup sikimi kavıyor ve beni bir iniltiyi hapsetmeye zorluyor. Saat gibi işliyor, aletim daha da sertleşiyor. Avucunun içinde uzuyor, en sevdiği kişi için nabız atıyor. "Sence kaç vuruş sürer?" diye fısıldıyor.

"Dört. Belki en fazla beş," diye törpüledim, taşaklarım şimdiden karıncalanmaya başlamıştı. "Eğer bu sabah o güzel küçük amcığına tüm damlalarımı boşaltmamış olsaydım muhtemelen sadece bir taneye ihtiyacım olurdu."

Her zaman alaycı olan Parker, sikimin tabanını sıkıyor ve yavaşça ucuna doğru çekiyor. "Bir," diye nefes alıyor ve bana kökten başa doğru tam boy bir masaj daha yapıyor. Tanrım, bu çok iyi. Çok iyi. Omurgamdan aşağı bir ter damlası yuvarlanıyor. "İki."

Nefes almakta zorlanıyorum, gömleğimin eteğini yukarı doğru çekmeye çalışıyorum, böylece gömleğim boşalıyor. "Siktir. Beni dövdüğüne inanmıyorum." Aşağı bakıyorum ve küçük elinin büyük, damarlı aletimle oynadığını görünce neredeyse tohumumu düşürüyorum. "Siktir. Siktir. Yanılmışım. Sadece üç pompa yetecek."

Gözleri şehvetle parlıyor, elini sıkıyor ve beni kabaca okşuyor. "Üç."

Avucunu boşalmayla doldururken, bacaklarım altımda kıpırdamadan, teslimiyet ve minnettarlık dolu bir inilti kopuyor benden. "Güzel *bebeğim*," diye nefes alıyorum, elini taşıyorum, itiyorum, baskı sonunda beni terk edene kadar kalçalarımı yukarı ve geri sallıyorum. "Bana ne yaptığına bir bak. Seninle otuz saniye bile dayanamam." Aşağı uzanıp amını avuçluyorum. "Bunu yemek için zamanım var mı?"

"Keşke," diye sızlanıyor, elimde kıpırdanıyor, sessizce inliyor. "Beş dakika içinde şov için ayrılmamız gerekiyor. Ama sonra..."

, ona çıkma teklif etmek için fırsatım olduğunu biliyorum.

Bu gece benimle yemeğe gelmesini istemek için. Geceyi yatağında geçirip onu boşaltmak için. Ona kahvaltı hazırlamak. Uyurken ona sarılmak.

Neden tereddüt ettiğimden emin değilim. Belki de üç vuruşta patladığım içindir. Ya da herhangi bir kadının sahip olabileceğinden çok daha güzel olduğu ve işini büyük bir sahnede başlatmak üzere olduğu gerçeğidir. İmaj onun dünyasında her şey olmalı. Kendisinden iki kat büyük bir adamla görüldüğünde insanların ne düşündüğünü umursamayacak mı? On iki yaş büyük? En iyi arkadaşı zaten benden hoşlanmıyor. Parker'ın benim olmasını umarak gerçekçi davranmıyor muyum?

Hayır.

Hayır, sanki onun kahramanıymışım gibi bana bakıyor... sanki önemliymişim gibi...

Bunun bir anlamı olmalı.

"Parker-"

Kapı gürültüyle çalınır. "Umarım içeride oyalanmayı bırakmışsındır, çünkü gitme vakti Parker," diye sesleniyor arkadaşı kapıdan. "Neredeyse gösteri zamanı geldi ve hâlâ modelleri ve tüm parçaları mekâna götürmemiz gerekiyor."

Parker elini temizlemek için bir kağıt havlu kullanarak kendini silkeliyor. "O haklı. Taşınmamız gerekiyor." Pantolonumu aşağı itiyor ve yeni pantolonun içine girebilmem için çömeliyor. "Hemen çıkıyorum!" Bir dakika sonra fermuarımı çekti ve omuzlarını hafifçe salladı. "Tam oturdu," diye nefes alıp yüzüme bakıyor. "Bana... bir şey mi soracaktın?"

Yine tereddüt ettim. Beni geri çeviremeyecek kadar iyi biri olabilir, çevirmesi gerekse bile. Bu onun iyiliğinden faydalanmak olmaz mı? Tanrım, bu yapmak isteyeceğim son şey. "Ben de tam programda iyi şanslar diyecektim."

"Oh." Omuzları biraz düşüyor ve zihinsel olarak kendimi tekmeliyorum.

"Teşekkürler." Hayır, sıçtım batırdım. Onu hayal kırıklığına uğrattım.

"Bekle-"

"Pantolonu stajyerlerden birine verebilir misiniz, böylece bir giysi torbasına koyabilirler?" Çoktan dönüp odadan çıkmaya başlamıştı, ama gözlerindeki nemi görmeden önce değil. "Aşağıda görüşürüz."

"Parker."

Ama o çoktan gitti.

Parker

T kalabalık Daws'ı
seviyor.

Özel takım elbisesi içinde inanılmaz görünerek podyumda yürüdüğünde duyulabilir bir nefes alma sesi duyulur. Her zamanki gibi, saygısız bir koruma gibi yürüyor. Son derece seksi. Ön sırada oturan büyük dergi editörü başıyla onaylıyor. Ve herkes çılgına döner. Flaşlar , insanlar onu daha iyi görebilmek için boyunlarını büküyor, alkışlar kopuyor. Sahne arkasında ağızından küçük bir kahkaha çıkıyor. Karnımda küçük bir kıskançlık fırılacağı dönüyor, çünkü Onu paylaşmak. O benim. O *benim*.

En azından öyle olmasını dilerdim.

O bu duyguya karşılık vermiyor gibi görünüyor.

Sertçe yutkunuyorum ve kendime odaklanmamı emrederek bir sonraki modeli piste gönderiyorum. Mutlu olmalıyım. Gösteri inanılmaz iyi gidiyor. Ve artık eleştirmenlerin kesinlikle, belki de akılsızca aşık olmuş gibi görüldüğüm bu adama karşı kaba davranmaları konusunda endişelenmeme gerek yok. Herkesin Moda Haftası'ndan hatırlayacağı en önemli şey o olacak.

Jocelyn hazırlık alanının öbür ucundan başparmağıyla beni onaylıyor. "Sen bir harikası," diyor gülümseyerek.

Öyleyim. Gösteri, daha doğrusu.

Ben alevi değilim. Ben gerçek bir

anlaşmayım. Peki neden ağlamak istiyorum?

Daws podyumdaki gezisinden dönüyor ve gözleri hemen benim üzerimde. Moda Haftası'nı salladığı ve hatta belki de tüm sektörü değiştirdiği için umurunda değil gibi görünüyor. Ama onu *severken* ve nerede durduğumuz bu kadar belirsizken ona bakmak acı veriyor. Ben de yaptığım işe odaklanıyorum. Modellere son rötuşları yapıyor ve onları teker teker gönderiyorum. Belki şovu bitirdiğimde her şey netleşir.

Ama tekrar kafamı kaldırdığımda Daws'ın etrafı sık takım elbiseli kadın ve erkeklerle çevrili. Ona kartvizitlerini uzatıyor ve soru yağmuruna tutuyorlar. Nasıl cevap vereceğini bilemiyor gibi görünüyor, eli garip bir şekilde ensesine sürtünüyor.

"Orada neler oluyor?" Jocelyn'e soruyorum. "Daws iyi mi?"

Homurdanıyor. "O harika biri. Katılan her mankenlik ajansı onunla anlaşmak istiyor. Sanırım zevkin hesabı yok."

Sırtım kalktı. "Bu da ne demek oluyor?"

Jocelyn omzuma sert bir el koydu. "Bu onun senin kuyruğuna takılmış başka bir adam olduğu anlamına geliyor. Seni kullanıyor. Tıpkı reality şovda olduğu gibi."

Midem bulanıyor. "Ne? Hayır. Hayır. Daws bunu yapmaz."

Bana sempatik bir baş eğme hareketi yapıyor. "Son adamın yapacağını mı düşündün?"

Hayır. Hayır, benimle ilgilendiğinden o kadar emindim ki. Yeteneğimle ya da onu yarışmada ne kadar ileriye götürebileceğimle değil. Bunca zamandır sadece entrikalar çeviriyordu. Ve Daws.

Bir kartviziti kabul edişini ve adamın ona söylediklerine başını sallayışını izliyorum.

Bana çıkma teklif etmesi için ona her şansı verdim. Duygularını itiraf etmesi için. Ama yapmadı.

Beni iyi bir fırsattan başka bir şey olarak görmüyor muydu?

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Dışarı çıktım ve *onu* buldum. Tam tersi değil."

"Evet, yardım etmeyi kabul etmesine *çok şaşırdım*. Sana söylüyorum, şok oldum," diyor Jocelyn, alaycı bir ses tonuyla. "Çok güzelsin Parker. Seninle yalnız kalma şansına atlamayacak bir erkek yoktur. Belki de seni modellik anlaşması için kullanmıyordu. Belki de seni seks için kullanıyordu. Ama motivasyon aynı. Açgözlülük." Daws'a ve hayranlarına başıyla selam veriyor. "Ve başlangıçta bir sözleşme istese de istemese de, şimdi bunu kabul etmekten mutlu görünüyor."

Öyle mi?

Onun için sadece bir fahişe miydim?

Erkekler ve kadınlar her zaman seks yaparlar ve bir ilişkiye girmezler.

Farklı olduğumuzu düşündüren neydi?

Göğsümün ortasına keskin bir ağrı yerleşiyor ve acı veren noktayı ovuşturarak bir nefes alıyorum. Sanırım kalbim kırılıyor.

"Sıra sende." Jocelyn beni sahne girişine doğru itti. "Dışarı çık ve o ödülleri kabul et. Onları hak ettik!"

Başka seçeneğim yoktu, sahneye çıktım ve ayakta alkışlandım. Ve pistin sonuna ulaştığımda, ucundan atlayıp yürümeye devam ediyorum.

Daws

PARKER HANGİ CEHENNEMDE?

Bu lanet olası insanlar beni rahat bırakmıyor ve Parker'ın arkadaşıyla konuşurken solgunlaşması hiç hoşuma gitmiyor. Yanlış giden bir şeyler var ve onu bulup konuşmam, onu sevdiğimi söylemem gerekiyor. Bekleyerek büyük bir hata yaptım. İliklerime kadar biliyorum.

"Affedersiniz," diye homurdanıyorum etrafımdakilere, bir kartviziti daha yüzümden iterek Jocelyn'e yaklaşıyorum. "Parker nerede? Henüz dönmedi mi?"

"Hayır. Ve eminim bir süre meşgul olacaktır. Gevezelik etmek, insanlarla planlar yapmak... daha çok onun seviyesinde. Ne de olsa sezonun şovunu gerçekleştirdi."

Kasıtlı küçümsemesini görmezden gelerek göğsüme gurur doluyor. "Oh iyi," diye nefes alıyorum, rahatlamış bir şekilde. "İyi gittiğini düşünmüştüm ama emin değildim. Daha önce hiç böyle bir şeye katılmamıştım."

"Şok edici." Yüzünü bana döndü ve sesini alçalttı. "Bak dostum. İyi bir şovla paçayı kurtarmış olabilirsin, ama yeniliğin etkisi geçecek. Parker bir marka. Bir moda markası. Ve sen buna uymuyorsun, kelime oyunu yapmıyorum."

Söylediklerinde doğruluk payı olduğundan endişe etsem de sesimi ölçülü tutuyorum. Burada bir başparmak gibi göze batıyorum. Bu insanların arasında. "Dediğim gibi, Parker kendisi karar verebilir."

"Hayır, yapamaz. Bu iş için fazla iyi biri. Bu yüzden bana sahip. O yapamadığında zor kararları vermem için." Bana iğrenmiş bir bakış attı. "Yükselme yolundayız. *Ben* ve Parker. Ve Parker. Başka kimseye yer yok."

Parker'ın bütün öğleden sonra gözlerimden nasıl kaçtığını düşünüyorum ve içim daralıyor. "Gitmemi istediğini mi söyledi?"

Jocelyn yalan söylemeyi düşünüyor. Bunu yüzündeki hesapçı ifadeden anlayabiliyorum. "Söylemeyecek," diyor kız sonunda. "Dediğim gibi, kendisi için en iyi olanı yapamayacak kadar iyi biri."

Ve onun için en iyisi benimle birlikte olmamak.

Bunun doğru olduğuna inanmak istemiyorum ve şüpheyi teslim olma dürtümle savaşıyorum. Aramızda gerçek bir şeyler var, değil mi? Birlikte geçirdiğimiz zaman bir fantezi gibi görünse de aramızdaki bağı hayal etmemiştim. Ama Parker bir saat kuliste bekledikten sonra bile geri dönmeyince, şansımın tükendiğini kabul etmek zorunda kalıyorum.

Hâlâ Parker'ın benim için diktiği takım elbiseyi giyiyor, açgözlü birkaç yetenek ajanını atlatıyor ve mekânı terk ediyorum. Şehir merkezindeki evime gitmek istemiyorum, bu yüzden yürüyorum. Hava kararana kadar şehrin içinde yürüyorum ve geri dönüyorum, huzursuzca hareket ediyorum. Yönsüzce. Oraya varana kadar nereye gittiğimden emin değilim. High Line.

Parker'ı daha bu sabah mı kollarıma almıştım? Onu öptüm mü?

Bekaretini mi aldı?

Yeryüzündeki en mükemmel kadınla geçirdiğim zaman için minnettar olmam gerektiğini biliyorum ama lanet olası kalbim onu aramaktan vazgeçmiyor. Onu özlüyorum. Asla eskisi gibi olamayacağım. Tek umudum onun mutlu olması.

Onu gördüğümde düşüncelerim
dağıldı. İleride.

Parmaklıklara yaslanmış, Hudson'a bakıyor, ay ışığı güzel yüzünü yıkıyor. Onun melek gibi görüntüsü olduğum yerde kalakalıyorum.

Sonra gözyaşlarını görüyorum.
Hıçkırıklarını duyuyorum. Ve gece
etrafımda paramparça oluyor.

"Parker," diye törpüledim, ona doğru yürüdüm, omuzlarından tuttum ve yaralı olup olmadığını kontrol etmek için onu kendime doğru çevirdim. Onu bütün ve sağlıklı bulduğumda göğsüme doğru çekiyorum. "Bebeğim, sorun ne?"

"Yok bir şey," diyor aceleyle, gözlerini ovuşturarak. "Ben iyiyim." "Ne demek iyisin. Konuş benimle."

Burnunu göğsümün ortasına gömüyor ve kalbim yerinden fırlıyor. "Sana kızmamam gerektiğini biliyorum, çünkü... her şeyi sıradan tutmak istiyorsun." Hıçkırıyor, gözyaşları gömleğimin önünü ıslatıyor. "Karşılıksız seks aramak normal, hatta sağlıklı bir şey. İnsanlar bunu her zaman yapar. Ama ben düşündüm ki... Belki de o kadar sıradan değildir diye düşündüm. Gittim ve sana bağlandım. Ve bence artık profesyonel bir manken olacak olman harika-"

"Whoa whoa. Bekle." Söylediği birkaç şeyi hemen ele almam gerekiyor, özellikle de bana bağlı olmasıyla ilgili inanılmaz kısmı, ama bu yanlış anlamaya engel olamıyorum. "Bu fikre nereden kapıldın?"

Burnunu çekiyor. "Jocelyn sana sözleşme teklif ettiklerini söyledi. Muhtemelen altı haneli rakamlar. İnsanların sana bakacak olmasını kıskanmamalıyım. Ama kıskanıyorum." Gözlerini kapatıyor ve son kısmı karnıma doğru haykırıyor. "*Paylaşmak istemiyorum.*"

Vay anasını.

"Gerçekten *model* olmak istediğimi mi düşünüyorsun, Nebraska? İstemiyorum. Hepsini geri çevirdim." Çenesini yukarı kaldırırken kalbim saatte bir milyon mil hızla atıyor. *Beni paylaşmak istemiyor. Beni paylaşmak istemiyor.* Bu gerçekten oluyor olabilir mi? "Bu gösteriyi sadece senin için yaptım. Başka kimse için değil. Ve bebeğim, lütfen beni paylaşma. Beni kendine sakla. Bunu istemeyeceğimi mi sandın? *Seni* istemeyeceğimi mi?"

"Hiçbir şey söylemedin."

"Biliyorum. Çok kötü batırdım Parker, özür dilerim. Sen lanet olası bir meleksin ve ben yapmadım... Bunun gerçek olduğuna hâlâ inanamıyorum. Benimle birlikte olmak isteyebileceğine."

Bu onu kızdırıyor. "Neden harika olduğunu göremiyorsun? O insanlar seni sevdi!"

Başımı sallıyorum, yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Ben sadece senin beni sevmeni önemsiyorum."

"Güzel, çünkü ben biliyorum." Gözyaşlarını geri kırıyor. "Seni seviyorum. Tatlısın, komiksin, huysuzsun ve beni mutlu ediyorsun. Beni güvende hissettiriyorsun. Bombalasam ya da iğrenç bir elbise yapsam bile asla tamamen başarısız olamam çünkü sen yanımda olacaksın. Her zaman kazanıyor olacağım."

Toprağa gömülmek ve yaratıcıma dua etmek istiyorum. Bu kızı hak etmek için ne yaptım? Daha önce onsuz nasıl yaşadım? "Seni seviyorum, Parker. Barıma girdiğin anda seni sevmeye başladım. Bunun sıradan bir *yanı* yok. Sana söylemem gereken zamanda söylemedim çünkü senin dünyanın güzellik ve mükemmellikle ilgili. Kendimi asla bunlardan biri olarak görmeyeceğim." Yutkunuyorum. "Bu marka için çok çalıştın."

"Marka mı?" Mizahsız bir kahkaha atıyor. "Jocelyn'di, değil mi? İkimizle de oynadı. Bizi ayırmaya çalıştı."

"Evet. Daha iyisini biliyordum ama yine de söylediklerinin beni etkilemesine izin verdim." Eğilip gözyaşlarıyla ıslanmış dudaklarını öpüyorum, bir kez, iki kez, koklayana kadar ve

Beni öpüyor ve dünyamdaki her şeyi yeniden yoluna koyuyor. "Çok üzgünüm bebeğim. Bir daha asla. Erkeğin olmama izin verirsen, ikimizin de bir daha şüphe duymasına asla izin vermeyeceğim. *Seni seviyorum.*"

Gözlerinde yaşlarla kollarını bana doluyor - en azından gidebildikleri yere kadar. "Ve eğer kadının olmama izin verirsen, seninle her gün gün doğumunu ve gün batımını izlerim." Ciddi bir ifadeyle bana bakıyor. "En azından bebeklerimiz olana kadar. O zaman nerede bulursak orada uyumamız gerekecek."

Bebekler.

Şükürler olsun. Kızımı kollarımın arasına alıyorum ve sokağa inen merdivenlere doğru adım atıyorum. "Başlamak için daha iyi bir zaman olamaz."

EPILOG

Parker

Sekiz yıl sonra

Kocamın bir anda boşalmasını sağlayabilmenin çok lezzetli bir yanı var. İki bebek ve sekiz yıllık birliktelikten sonra bana alışmış olduğu düşünülebilir. Kendini nasıl kontrol edeceğini, dokunuşuma nasıl tepki vereceğini kontrol etmeyi öğrenmiştir. Vücuduma. Ama alışmadı. Hala üç sert vuruşla onu uçurumun kenarına gönderebiliyorum. Deli gibi sevdiğim bu adam bana kötü davranıyor. Tıpkı benim onun için kötü olduğum gibi.

Yıllar önce beni alaycı olmakla suçladığında, bunu bir tuz tanesi ile aldım. Yine de Daws'ı terletmekten hoşlandığımı inkar edemezdim. Sekiz yıl sonra, bu şakacı yanıma benimsedim - seksi canavar kocamın mutsuzluğu ve keyfi bir yana.

Fırfırlı pembe bir ayakkabıyla yatak odamıza giriyorum ve onun adem elmasının boğazında sallanışını, ayakkabılarını çıkarırken ellerinin duraklayışını izliyorum. "Kahretsin," diye mırıldandı kalın kalın. "Bu yeni bir tane. Kendin mi yaptın?"

"Mmmhmm." Uzun, kalın, uzanmış bacaklarının arasında yavaş bir daire çizerek dönüyorum ve ona daha ince ayrıntıları görme şansı veriyorum. Göğüslerimi zar zor saran pembe dantel, karnımın üzerinden aşağıya doğru sarkan transparan kumaş, eşleşen tangamın bel bandına değen etek ucu. Gümüş, beş inçlik topuklu ayakkabılarım. "Sadece senin için yaptım."

Nefesi çoktan göğsünde tıkırdamaya başlamış, kucağında belli belirsiz bir şişkinlik belirmiştir. "Parker," diye uyarıyor başını sallayarak. "O küçük şeyi giymene dayanamayacağımı biliyorsun."

Şehvet göğüs kafesimden yukarı kayıyor ve meme uçlarımı sertleştiriyor. Hangi kadın arzulanmak istemez ki? Öyle ki, bir erkek sizi gördüğünde dökülmekten kendini alamaz.

Daws her zaman zirveye ulaşmamı sağlar.

Bazen içimde, küfür ediyor ve gelmemek için zorluyor. Yalvarıyor.

İnliyor.

Nefes

nefese.

Diğer zamanlarda, kendini tutamadığında, beni diliyle bitiriyor.

Bu gece ne getirecek?

Kumaşçıda bu pembe danteli gördüğümde aklıma o geldi. Çoğunlukla onu çılgına çevireceğini düşündüm. Ama aynı zamanda beni ilk kez eve getirdiği ve sevişme nöbetleri arasında yatakta birlikte pembe, çilekli donutlar yediğimiz zamanı düşünerek bir nostalji hissine kapıldım. Ertesi sabah tek başıma uyandığımda dairesinin penceresine yağmur damlaları vuruyordu. Sadece bir dakika sonra saçları yağmurdan ıslanmış, cebinde elmas bir yüzükle geri döndü.

O zamandan beri ayrı bir gece geçirmedik.

Daws barda geç saate kadar çalışmıyorsa ya da ben bir gösteri öncesinde yeni bir seriye son rötuşları yapmak için çabalamıyorsa, hayır. Son sekiz yılda markam iki estetiğe dönüştü. Biri keskin kadın giyim koleksiyonum. Diğeri ise *daha* da popüler olan büyük beden erkek koleksiyonum. Bazen kocamı bile benim için modellik yapmaya ikna ediyorum. Öpücüklerle ödeme yapmamı istiyor ve bu *hiç* de zor olmuyor.

"Benim için bana son vereceksin, değil mi?" Fısıldıyorum, kucağına oturuyorum, yumuşaklığım ereksiyonuna baskı yapana kadar öne doğru kayıyorum ve sert nefes alışını dinliyorum. "Sen içimde bu kadar derinken boşalmak istiyorum baba."

Daws uzun ve yüksek sesle inliyor, iri bedenini döndürüyor ve beni yatağa fırlatıyor. Kalın vücudu beni dümdüz ediyor, ağırlığıyla nefesimi kesiyor. Bu kısmı seviyorum. Fermuarını karıştırmasını, yüzünün acıyla buruşmasını izliyorum. Çok sık rol yapmayız. Buna ihtiyacımız yok. Çoğunlukla ona "D" ile başlayan kelimeyi söylemeyi seviyorum, böylece kontrolün onda olduğunu hatırlatıyorum.

Homurdanarak ağır sikini karnıma indiriyor, ucu ayakkabımın üzerinde nemden bir iz bırakıyor. Ağızlarımız birbirine kilitleniyor ve yatakta bir o yana bir bu yana yuvarlanıyoruz, öpüşürken tişörtünü çıkarıyor, kalçalarım hoşgeldin dercesine açılıyor.

Sonunda kocamın görkemli, geniş ve kıllı göğsü ortaya çıktı ve şimdi nefes alma sırası bende. Tanrım. Tanrım, o yaşayan en ateşli adam, tuzlu ve biberli saçları ve yıpranmış teni. Solmuş dövmelemler ve omzunda bir kurşun deliği. Ve gözlerinde bir ömür boyu birikmiş arzu.

"Çok seksisin," diye mırıldanıyorum, tırnaklarımı meme uçlarının üzerinde sertçe gezdiriyorum.

Şaftı bacaklarımın arasından fırlıyor ve sıkılmış dişlerinin arasından küfrediyor. Tanrım, beni ıslatıyor. Tanga çoktan mahrem etime yapışmış, açlığın vızıltısı tenimin her santiminde aşağı yukarı dolaşıyor. "Can I

yalamak mı?"

Yutkunması duyulabilir. "Sikime boşalmak istiyorsan olmaz."

"Şşş..." Kendimi yukarı kaldırıyorum ve hafifçe aşağı kayarak ağzımı sol meme ucuyla aynı hizaya getiriyorum. Dilim esmer diskin etrafında dönüyor ve o titreyerek kalçalarını sallıyor. "Bununla başa çıkabilirsin."

". Yapamam."

Kendimi kötü hissediyorum, şimdiden uçurumun kenarında volta atmasına bayılıyorum, dişlerimi her şeyin etrafına kapatıyorum ve ısırıyorum.

"*SIKTIR! Parker.*" Beni yatağa geri sürükledi ve kalçalarımı açtı. "Benim küçük horoz kızdırıcı karım yine iş başında, değil mi?" Tangamı sağa doğru çekti ve beni sekiz şişman, görkemli inçle doldurmadan önce seksime tükürdü - sert, tükürüklü bir atış -. "Ahhhh Tanrım," diyor kesik kesik, boynu güç kaybederek başını öne eğiyor. "Bu amcığa boşalacağıma inanamıyorum. Prezervatif kullanmak zorunda olmadığımı inanamıyorum. Hâlâ *inanamıyorum.*"

Ellerimi pantolonunun gevşemiş arka bel bandına sokup güzel, etli kıcımlı olabildiğince kavıyorum. "Bunların hepsinin benim olduğuna inanamıyorum." Tırnaklarım etine batıyor ve shaftı içimde titriyor, nefesi kesik kesik geliyor. "Hepsi. Benim." Kadınlığımın duvarlarını onun çelik uzunluğunun etrafında sıkıyorum. "Bu da benim."

Bir hayvan gibi üzerime düşüyor, boynuma doğru inliyor, durmadan önce bana beş kez çarpıyor, hayal kırıklığı belli oluyor. "Durmak zorundayım. Patlayacağım. Bunu bilerek yapıyorsun."

"Ne yapıyorsun?"

"Parker olmak. Benim mükemmel karım olmak." Dişlerini kulağıma dayadı. "Babam için ateşli bir küçük sikiş olmak."

Sözleri beni istemsizce sıkmaya başladığında nefesim kesiliyor, bedenim hızlanmaya başlıyor.

"Evet, doğru, güzel bebek. Bu oyunu iki kişi oynayabilir."

Kendini derinlere itiyor ve yatak başlığı duvara çarpıyor. Bir, iki, üç itiş. Ve inliyor, ikimiz de etimizi tırmalıyoruz, durmak zorundayız. Bu çok fazla. O çok kalın ve ben çok sıkıyım ve bu hep . Doyumsuzuz ve her seferinde yeni bir şey oluyor.

"Lanet olsun," diye hışırıyor Daws, bir eliyle boğazıma sarılıyor. "Sekiz yıldır sikimi kaldırıyorsun amına koyayım. Doyamıyorum. Bu saplantı kalıcı. Her gün daha da derinleşiyor. *Asla doyamayacağım.*"

"Ben de sana asla doyamayacağım, kocacığım," diye soluyorum, boğazımdaki tutuşunu sıkmasını istiyorum ve sıkıyor da. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye bağırıyor, kalçaları istemsizce tekrar dönmeye başlıyor, çenesi zevkten gevşiyor. "Tanrım, oluyor işte. Kendimi tutamıyorum. Benimle gel."

Ve biliyorum.

Onu her yerde takip ederim. Sonsuza kadar.

SON

**DAHA FAZLA JESSA KANE İSTER
MİSİNİZ?**

BABANIN EN KÖTÜ KABUSU ŞİMDİ SATIŞTA...

Damian altı yaşımdan beri benim koruyucu meleğim oldu, gölgelerden çıkıp beni babamın düşmanlarından defalarca kurtardı. On sekizinci doğum günü partimin olduğu gece, sonunda beni almaya geldi. Beni karısı yapmak için kirli oyunlar oynayacak... ve hayır cevabını kabul etmiyor.

Büyüdüğüm o soğuk dünyada, aç olduğumda beni doyurarak bana şefkat gösteren tek kişi Arya'ydı. Şimdi ise sırf onun ayaklarının altına sermek için bir suç imparatorluğu kurdum. Arya'yı babasından almak kolay. Ve ona değer vermek benim doğuştan olduğum şey. Zor olan onu dünyanın karanlığından korumak.

Buradan alın: <https://bit.ly/3f39Axy>

Tüm kitapları için Jessa'nın web sitesini ziyaret edin:

<https://www.jessakaneauthor.com>

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfa](#)

[İçindekiler](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Sonsöz](#)

[Daha fazla Jessa Kane ister misin?](#)